
S a m o r a s t n i k

Draga šola!

Ker praznuješ 40. obletnico svojega obstoja,
darilo za rojstni dan je tale pesmica moja.
40 kar dosti je let,
to potrjuje dejstvo,
da je morala že moja babica v tvojih klopeh sedet'.

Vsi izgovarjali s ponosom so "nova šola",
pridobitev za kraj bila si, ni dvoma.

Da pa ohranjaš svoj videz mladostni,
občasno prenovijo naš hram učenosti.

Dobila pred desetimi leti prizidek si nov,
da mlajšim je pouk prijazen in vesel.

Za rojstni dan želim ti vse lepo v bodoče,
da še veliko otrok sprejela bi v svoje naročje.

Jim dala najboljše znanje bi za življenje
in občutek, da hoditi v šolo ni nočna mora,
ampak pravo veselje.

Tjaša Geršak, 6. a

Šoli za štirideseti rojstni dan

Se poletje poslavlja in jesen naznanja,
šolski zvonec prihod v šolo oznanja.

Razredi so oživali,
veliko novih otrok so sprejeli,
mi pa prijateljem naproti smo pohiteli.

Naša šola že 40 let kliče otroke v svoj svet,
da naučila bi jih, kako je treba živet'.

Naši šoli želim še mnogo zdravih let,
učiteljem in ravnatelju pa veliko srečnih službenih let.

Viktorija Obretan, 6. a

Štirideset let NAŠA ŠOLA praznuje,
na njej veliko učiteljev poučuje.
Po Prežihovem Vorancu se imenuje,
v njej pa tudi hišnik domuje.
Ima bogato knjižnico,
ob njej novo računalniško učilnico,
veliko in malo telovadnico
ter dobro kuhinjo z urejeno jedilnico.
Rad hodim v našo šolo,
saj učitelji in ravnatelj v nas verjamejo.
Pridno se bomo učili
in si v osnovnošolskih letih
veliko znanja pridobili.

Žan Krajnc, 6. a

Zame šola ni šala,
naša bo letos štirideset let praznovala.
Čestitam ji za rojstni dan
in na vsako steno poljubčka dam.

Lepo je,
ker so stene na novo pobelili
in v učilnice nove luči obesili.

Trudimo se,
da bi bilo v šoli in njeni okolici čisto,
da bi vedno prijetno nam bilo,
zato ji znanje vračamo.

Klara Pavleković, 6. a

Vanja Benko,
mentorica šolskega glasila

Hvala vsem, ki ste delali na Prežihovi šoli in vzgajali mnoge mlade rodove.
Hvala vsem, ki ste se z novim znanjem vračali v svoj kraj in bogatili naše sobivanje.
Hvala vsem, ki ste bili pripravljeni zapisati spomine in razmišljanja za Samorastnik.
Hvala tudi tistim, ki ste bili le z mislimi z nami.
Hvala vsem, ki še čutite kot prežihovci.
Hvala vsem, ki ste finančno podprli naše glasilo.
Skupaj se sprehodimo skozi čas in obudimo spomine.

OSEBNA IZKAZNICA NAŠE ŠOLE NEKOČ

Rojstni dan:
Naslov:

27. novembra 1966
Gozdarska pot 11
Ravne na Koroškem
Ivan Janko
Stana Horjak

Ravnatelj ob rojstvu:

Upravno-tehnični vodja:

Število učiteljev takrat:

Število upravno-tehničnih delavcev:

Število učencev:

54

16

1267

OSEBNA IZKAZNICA NAŠE ŠOLE SKOZI ČAS

Prvo srečanje Prežihovih šol:
Otvoritev telovadnice:

od 23. do 25. maja 1970
leta 1976

1978/79–1992 bil ravnatelj Franc Volentar, njegov pomočnik Jože Kamnik.

Odprtje novega dela šole:

Vključitev v projekt Zdravih šol:
Rojstvo devetletke:

21. marca 1997

leta 1993

1. septembra 2000

1995

1991

2006

OSEBNA IZKAZNICA NAŠE ŠOLE DANES

Praznovanje ob 40-letnici šole:

Naslov:

Ravnatelj danes:

Pomočnica ravnatelja:

Število strokovnih delavcev:

Število tehničnega osebja:

novembra 2006

nespremenjen

Stanislav Osojnik, prof.

Veronika Kotnik, prof.

48

18

ROJSTVO KNJIGE

Osnovno šolstvo v občini Ravne na Koroškem v letih 1945–1991, katere avtor je Lojze Pristavnik, za izdajo pa so poskrbeli Koroški pokrajinski muzej, Enota Ravne na Koroškem, s podporo Občine Ravne in Ministrstva za kulturo RS.

Kadar odpiramo novo šolo, je zmerom slovesno.

Če pa se odpira šola, na katero so dolgo čakali učenci, starši in učitelji, je to še posebno velik praznik. In to se je pred štiridesetimi leti zgodilo na Ravnah.

Takrat sta se z vselitvijo v novo šolsko zgradbo združili dve šoli. Prva je imela prostore v trgu, druga pa je bila najemnica Gimnazije. Nova šola na Gozdarski poti je ime dobila po našem pisatelju Prežihovem Vorancu. Za tisti čas je bila to sodobna šola s specialnimi

učilnicami za kemijo, fiziko, glasbeno in tehnično vzgojo ter gospodinjstvo. Bila je dar krajanov in železarjev učencem in učiteljem.

Dolgih trideset let je zgradba zadovoljevala potrebe generacijam učencev in učiteljev predmetne stopnje. Mlajši

učenci so se še vedno stiskali v stari šoli na Gačnikovi poti.

Pred desetimi leti (natančneje pred devetimi leti in pol) pa je naša šola dobila še prizidek, v katerega so se vselili učenci in učitelji razrednega pouka. Tako smo bili po dolgem času skupaj na enem mestu, rešeni prostorske stiske in izmenskega pouka.

Ob štiridesetletnici združitve ravenskih šol in deseti obletnici dograditve šole se zahvaljujemo vsem, ki so nam to omogočili, kajti šola ni samo zgradba; šola so učenci, učitelji, starši, mentorji, občinski svetniki, župani ... skratka vsi, ki vedo, da je življenje brez znanja prazno, in vsi, ki ohranjajo spomine na šolske dni.

Stanislav Osojnik,
ravnatelj šole

Naša šola stoji na Gozdarski poti 11 na Ravnah na Koroškem, in sicer v zelo lepem in mirnem okolju, kakršnega nima vsaka šola. Imenuje se po koroškem pisatelju Lovru Kuharju, Prežihovem Vorancu, na katerega smo Korošci in mi, prežihovci, ponosni.

Zgrajena je bila leta 1966 in ima podružnično šolo v Strojni. Leta 1997 smo dobili prizidek, kjer imajo pouk učenci razredne stopnje. V sklopu šole imamo veliko telovadnico, v neposredni bližini pa je športno igrišče, ravska gimnazija, prenovljena Koroška osrednja knjižnica dr. Franca Sušnika, park, DTK (dom telesne kulture), rokometno in tenis igrišče, smučišče, letni in zimski bazen, gozdna učna pot ...

Vključeni smo v projekt Zdrava šola, učenci pa lahko izbiramo med veliko interesnimi dejavnostmi (od športnih, naravoslovnih, tehničnih do kulturnih

področij). Za vsakogar se najde kaj zanimivega. Udeležujemo se različnih tekmovanj in dosega vidna in visoka priznanja.

Za vse naše uspehe so poleg učencev zaslužni učitelji, ki nas usmerjajo in pripravljajo, seveda pa imajo pri tem pomembno vlogo tudi naši starši, ki nas spodbujajo in nam stojijo ob strani.

Naša šola ima zelo dobrega ravnatelja g. Stanislava Osojnika, ki nam zna prisluhniti in se tudi pošaliti. Tudi učitelji so v redu in se dobro razumemo. Mislim, da se večina učencev na naši šoli dobro počuti in radi prihajajo v hram učenosti, kjer preživimo vsako leto več svojega časa.

Mojca Poročnik,
učenka 8. a

KULTURA SOŽITJA

Beseda o kruhu, jeklu in delu

Zbiram reminiscence na osnovno šolo: najprej mežiško, ki sem jo kmalu po koncu druge svetovne vojne začela obiskovati s Prešernovimi Poezijami v šolski torbi. Z očetom namreč nisva mogla kupiti v prevaljski papirnici in knjigarni – edini v Mežiški dolini tja do Slovenj Gradca – nikakršnega berila ali podobnega učbenika, ker ga ni bilo, in potem, seveda, na I. ravska osnovno šolo, ki je dobila hkrati z II. ravska osnovno šolo 1966. leta novo poslopje in ime po slovenskem pisatelju Prežihovem Vorancu. Tu sem začela svoje poklicno delo, tu sem si služila kruh in se ob delu posredno srečevala z resnico in logiko starega koroškega fužinarstva in modernega ravskega jeklarstva.

Kakorkoli se sliši nenavadno, vendar je res: navedene tri

prvine mojega življenja so sedemnajst let sleherni dan hodile vstric in se prepletale. Kruh sem si služila s poučevanjem slovenščine, materinščine, ki se je v našem kraju nenehno brusila in treznila z vonjem trde resničnosti o železu in jeklu, o jeklu in železu – vse od dne, ko mi je deklica iz klopi povedala, da ji ni treba znati slovnice, ker bo službo dobila v Železarni, in do dne, ko mi je petošolec napisal slovenski spis v cirilici. V zanesenem pogonu šolskega dela in življenja sem se prikopala do osebne streznitve in ugotovila, kako sama sebe ponavljam z napakami vred in kaj vse bi bilo treba še postoriti v prekratnem življenju zase in za ljudi, s katerimi sem delala, živela in jih imela rada.

Odločila sem se za temeljitejše delo s svojimi ljubimi šolarji – v katerih sem že takrat videla današnje žene in može, matere in očete – in s samo seboj, ker sem kmalu spoznala, da se posameznikovo življenje odraža

v življenju bližnjih in soljudi, in da bi bilo zato nujno storiti, kar je največ mogoče, da bi z našim kruhom bilo vsaj tako, kot je Prežih zapisal v romanu Jamnica: "Kruh je bil včasih tak pri hiši, da je voda tekla iz njega, dasi je vsa Jamnica vedela, da so Munkove kašče še polne starega žita, ..." (ZD VII, 84). Ta kruh, pospremljen s slovenskim maternim jezikom, je namreč rasel in še rase v močadnih jamah in globačah, kamor se stekajo vode spod severne stene Uršlje gore; v življenjskih nicinah torej in na obrobju slovenstva, a vendarle doma.

Okoliščine so mi omogočile, da sem ob dodatnem študiju prevzela pouk metodike slovenskega jezika na Oddelku za razredni pouk Pedagoške fakultete (takrat: akademije) v Mariboru, z njim pa tudi soodgovornost za pouk slovenščine na razredni stopnji osnovnih šol severovzhodnega dela Slovenije.

Po dvanajstih letih sem se

umaknila v zatišje doma, a še vedno delam. Odgovornost in teža sta zdaj večji: nagovarjam širši krog ljudi, še zmeraj pa sem v vsebinski navezi s slovenščino, našo materinščino, in poučevanjem v osnovni šoli. Ravenska osnovna šola Prežihovega Voranca, letošnja slavljenka, je bila moj prvi brus. Bila je (in je tudi danes) skupnost ljudi, dejanj in hotenj, ki ustvarjajo pogoje za kulturno sožitje sodelavcev v razredu, učiteljskem zboru, kraju in pokrajini in oblikujejo možnosti takšnega sobivanja, brez kakršnega ne zraste nobena pozitivna ustvarjalna osebnost. V mojem spominu ostaja ta šola kot živo deblo obrazov in življenjskih poti ljudi, ki so mi v psihično in socialno oporo, kadar dvomim o sebi in svojem delu. Hvaležna sem ji.

Marija Irma Vačun Kolar,
ena prvih slavistk na šoli

NEKOČ JE BILO ...

Tako se pričenjajo stare pravljice in druge zgodbe, ki naj bi v človeku vzbujale upanje v bodočnost.

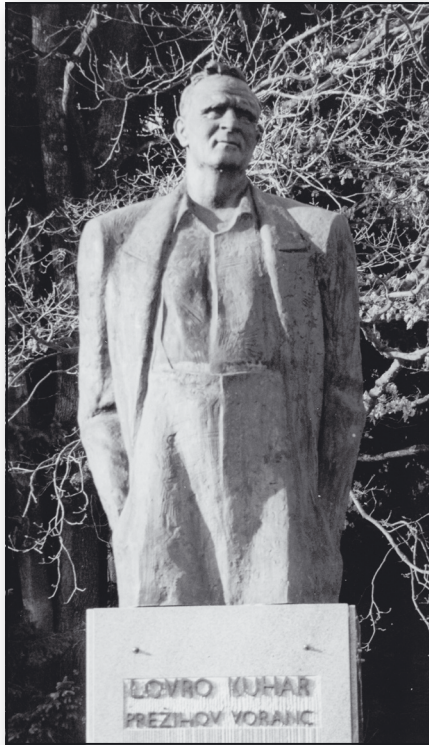
V začetku šolskega leta 1966/67 je bila dograjena nova šolska stavba na Ravnah. Dana je bila možnost spraviti vso ravenško osnovnošolsko mladež pod isto streho. Bilo jih je približno 1600 do 1700. Nekdanja osnovna šola Ivana Ditingerja, ki je dotlej gostovala v prostorih Gimnazije Ravne ter takratna Osnovna šola Prežihovega Voranca, ki je imela sedež v starem šolskem poslopju ob gasilskem domu, sta se končno združili. Tudi dislocirani razredi naše osnovne šole so se vrnili iz župnišča, telovadnice pri OŠ Juričevega Drejčka, z gradu – iz prostorov študijske knjižnice.

Nekje v začetku decembra 1966 sem prišla nazaj v šolo po daljšem bivanju v

bolnišnici Maribor. Obe združeni šoli sta imeli kar precejšen knjižni fond, ki ga je bilo treba prilagoditi in postaviti za uporabo učencem in učiteljem.

V novi šolski zgradbi je bil namenjen lep prostor za knjižnico; vendar z nepraktičnim pohištvo, kar so šele kasneje ugotovili. Tistim, ki so načrtovali in gradili novo šolsko stavbo, ni prišlo na misel, da bi lahko knjižnica imela tudi zahteve. Že lasten prostor se je zdel veliko. Do takrat so v večini naših šol bile šolske knjižnice le "nebodijihtraba" prilastek. Da so knjige in s tem knjižnice še kako dragocen sestavni del vzgoje – tudi zelo potreben, je takrat le malokomu padlo na misel.

Jaz sem delovno mesto šolske knjižničarke dobila kot kategorizirana invalidka tretje stopnje. Moja skrb je bila izposoja knjig otrokom in sodelavcem, obdelava knjižnega fonda, predlogi za

novi nabavo knjig, tako za večanje fonda, uporabo pri pouku, darila učencem, npr. za Prežihovo bralno značko. Na vratih knjižnice je bil sicer nabit urnik izposoje. Toda dejansko so imeli otroci dostop non stop. Če so prihajali v času, ko sem imela notranje delo, so posedali okrog mene, kaj prebrali in brez omejenosti

listali po knjigah. Želela sem jih navaditi, da bi si izposojali v času, nasprotnem njihovi izmeni. Kmalu pa sem spoznala, da so radi prihajali v knjižnico.

Rednih bralcev je bilo v knjižnici 600 do 700. Ti so prihajali redno. Mislim pa, da je bil odstotek učencev, ki niso nikoli prišli, zelo majhen. Nikoli si nisem vzela časa, da bi to statistično raziskala.

Ko sem knjige postavljala na police, sem se obenem lahko pogovarjala z njimi. Kaj vse sem takrat spoznala? Otrok ni človek v miniaturo, ampak je vsak zase samostojen osebek, z lastnim razvojem, z lastnimi križi in težavami.

Ko smo nekoč govorili o šolskih težavah, sem vprašala, če se ne bojijo, da bom povedala učiteljem. "O, tovarišica, vi pa že ne!" je bil odgovor. Neko dopoldne si je majhna deklica iz popoldanske izmene prinesla stol k moji mizi in me opazovala pri delu. Nič ni rekla, nič vprašala. Opazila

pa sem njen nemir. Nazadnje sem jo povprašala, zakaj tako pridno in tiho sedi. "Veste", mi je trepetaje razodela, "moja mama dela danes maturo." Uboga punčka, mamina matura ji je veliko bolj ležala na srcu kakor njeni mami. Takrat so medicinske sestre zaključevale srednjo šolo ob delu.

Ko so se začele akcije okoli NNNP (nič nas ne sme presenetiti), je prišel nekdo z vojnega odseka v šolo. Poslali so ga v knjižnico, ker je šlo za razdeljevanje literature. Toda pri meni je bilo polno otrok, ki so izkoristili glavni odmor za menjavo knjig. Tega "vojnika" sem odslovila, naj pride pozneje ali se usede in počaka. Ko so učenci odšli, so bile njegove prve besede: "Ja, kako pa to zmorete, jaz ne bi vzdržal?" Smejala sem se mu, saj so bili moji bralci zelo pridni in disciplinirani.

Ne samo otroci, tudi odrasli so prihajali v knjižnico. Nekateri so pričakovali, da

jih bom že na pragu čakala s tistim, kar si želijo. Tako hitro pa tudi ne gre. To mojim sodelavcem ni bilo jasno. Prav tako jim ni bilo jasno, da imam le osemurni delavnik. Torej, če sem v službi zjutraj, ne morem biti tudi ob pol sedmih zvečer. A počasi so se zgladili vsi taki nesporazumi. Nekateri odrasli so prihajali le po kako izmenjavo mnenj, nasvet: skratka, knjižnica je bila neke vrste sprostitveni prostor.

Me pa še danes, čeprav je čez to padel prah, boli npr. to, da ko je bil praznik dan žena ali kaj podobnega, v vseh desetih letih mojega "kabinetnega" dela ni nobena kolegica poslala k meni učenca: "Na, nesi ta zvonček še v knjižnico!"

Gabrijela Britovšek,
*nekdanja učiteljica in
knjižničarka,
mama našega učitelja in
pomočnice ravnatelja*

Temelje naše šolske knjižnice je postavila gospa Jelka Britovšek. Bila je, in je še, pravi knjižni molj. Nisem še spoznala človeka takšne razgledanosti (na vseh področjih), kot jo ima ona. Vodila je knjižnico, ko je bilo na šoli 1400 učencev. Knjige so jo skoraj zasule in končno je dobila za pomoč gospo Heleno Ramšak. Čeprav je Lenka delala le polovični delovni čas, je bil njen prispevek neprecenljiv. Leta 1976 (po invalidski upokojitvi ge. Britovšek) sem delo v knjižnici prevzela jaz. Do odhoda na novo osnovno šolo Koroški jeklarji mi je pomagala Lenka. Tako kot je bilo, in je še, na marsikateri šoli, smo bile knjižničarke deklice za vse. Težko sem se navadila delati z računalnikom. Odrekla sem se delu dopusta, da sem med počitnicami vnašala vanj knjige za domače branje in bralno značko. Veliko mi je pri tem pomagal sin Ciril. Če se je kaj zataknilo,

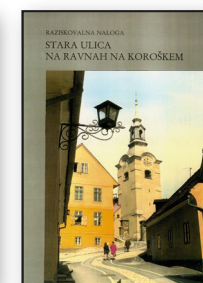
so na pomoč priskočili učenci predmetne stopnje, saj so že bili otroci računalniške dobe. Najbolj so mi ostale v spominu bibliopedagoške ure pri razrednem pouku. Učenci so me, če jim je bila zgodbica všeč, poslušali z odprtimi usti. Ni jih motilo, da so bile lovke hobotnice kar moje črne hulahopke (v zgodbici Mavrični ribici). Pri knjižničarskem krožku smo izdelali dve zelo odmevni raziskovalni nalogi. Naslov prve je bil Najstarejše knjige

v naših krajih, druga Stara ulica na Ravnah na Koroškem. Spominjam se, kako so bili ponosni Elvis, Nace, Ivo, Slađana in Daliborka, ko smo sprejeli srebrno republiško priznanje. Koliko prostih sobot in nedelj smo žrtvovali, ko smo obiskovali sedanje in nekdanje prebivalce Stare ulice. Članice knjižničarskega krožka sem s svojo staro katrco odpeljala v Radlje na ogled starih knjig, kjer nam je g. Ferdinand Leitinger ponosno razkazal svoje knjižne

zaklade.

Sedaj sem že od februarja 2002. leta v pokoju. Veseli me, da se moji sodelavci še spomnijo name in me občasno povabijo, da devetletkarjem s svojimi pripovedmi popestrim pouk.

Upam, da je mnogim našim bivšim učencem knjiga ostala zvesta prijateljica. Če je tako, je bilo moje poslanstvo uspešno.

Metka Horjak,
upokojena knjižničarka

Moda se stalno spreminja, tako tudi šolstvo in šolski sistem. Bila so leta, ko naj bi vsak prvošolec že ob vstopu v šolo poznal črke in znal brati ali zapisovati številke, drugič je bilo bolje, če ni nič znal.

Ko sta leta 1962 in 1968 šla v šolo sin in hčerka, k sreči ni bilo treba nič znati. Vse sta se postopoma naučila v šoli pod skrbnim vodenjem razredničark. Takrat je bilo važno, da je učitelj znal pritegniti učenca, da je ta rad hodil v šolo, da so vsi snov razumeli in da je bila dobro utrjena. Učni načrti niso bili tako natrpani.

Čez leta so začeli hoditi v šolo vnuk, vnukinja in spet vnuk. Ob njih sem spremljala vse spremembe in mislim, da bi v šolski sistem morali vpeljati "strožji režim", da bi učitelj imel več pravic kot učenec.

Zadnji vnuk je sedaj star deset let. Opažam, da je na razrednem pouku manj domovinske vzgoje, kot je je bilo včasih. Morda je prav zaradi tega med otroki premalo tovarštva in medsebojne pomoči.

Iz mojih let poučevanja na osnovni šoli Prežihovega Voranca mi je ostalo veliko spominov na dogodke, ki sem jih preživela s svojimi učenci na ekskurzijah. Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila vsem, ki so si kadar koli vzeli

čas za nas in naše učence (v delavnicah, ob spomenikih ali prišli pripovedovat v šolo). To so bila nepozabna doživetja za vse.

Spominjam se tudi nešteti seminarjev, na katerih so nas izobraževali in sem se največkrat razjezila, ker so nam vedno govorili, da bomo delali po novem, da bo to boljše za vse ... Pa poglejmo, kam nas je to pripeljalo. Vem, da vsaka šola potrebuje učitelje, toda take, ki z veseljem

opravljajo svoje delo, take, ki imajo radi svoje učence.

Zadovoljna sem, da sem trideset let službovala na tej šoli. Od učencev, staršev, kolegic in kolegov ter celotnega kolektiva sem odnesla najlepše spomine.

Darinka Kotnik,
*upokojena učiteljica,
babica našega učenca*

Daljnega leta 1967 me je pot zanesla nazaj na šolske hodnike, čeprav sem bila stara že skoraj trideset let. Ne kot učenka, ampak da bi delala in zaslužila za preživljanje družine, za katero sem morala sama skrbeti.

Opravljeni sem začela delo snažilke, ki je včasih izgledalo drugače kot danes. Bilo je težavno in naporno. Delali smo od 15. do 23. ure in tudi ob sobotah. Naši delovni pripomočki so bile le roke, noge in kakšna stara cunjca. O strojih, kot jih poznamo danes, nismo niti sanjali.

Med počitnicami smo imeli generalno čiščenje. Treba je bilo drgniti tla na vseh površinah, kar je bilo posebej naporno. Trpele so roke in noge, celo telo. Včasih smo se spravile nad delo kar v spodnjicah. Od doma smo si prinesle preproste ventilatorje, da nismo omedlele od neznosne vročine, ki je bila v učilnicah.

Kljub vsem fizičnim obremenitvam sem rada hodila v službo in opravljala svoje delo, ki ga nisem nikoli podcenjevala. Poleg čiščenja šolskih prostorov sem velikokrat pomagala tudi v kuhinji. S sodelavkami smo se odlično razumele in vzdušje med nami je bilo prijetno, čeprav je s strani vodstva šole bilo dostikrat precej napeto. Tudi na učence imam lepe spomine. Mislim, da so me imeli radi. Zнала sem se pošaliti, bila pa sem tudi stroga in so me morali ubogati. Še danes me jih veliko ogovori, ko se srečamo na cesti. Zaradi bolezni sem se predčasno upokojila. Velikokrat sem pogrešala šolo in ljudi, s katerimi sem preživela precejšen del svojega življenja. Še vedno rada pridem na šolo, kadar me povabijo.

*Jožica Rataj,
upokojena čistilka*

Na OŠ Prežihovega Voranca sem prišla leta 1966 in na njej kot učiteljica prvošolčkov poučevala osemindvajset let vse do svoje upokojitve.

Moji prvi učenci so bili nekoliko bolj zadržani, umirjeni, poslušali so z odprtimi usti, vse jim je bilo novo. Kasnejši rodovi, ki sem jih učila brati, pisati, računati, peti, risati ... zadnja leta svojega poučevanja, pa so bili živahnejši, sproščeni, samozavestni in že bolj razgledani. Težje so se privajali na šolski red in disciplino. Začela sem pogrešati spoštljiv odnos do starejših ljudi, tudi do učiteljev. (Seveda to ne velja za vse učence, za večino pa vendarle.) Morda tiči vzrok za nekatere odklone v vedenju v prehitrem življenjskem tempu, prezaposlenosti staršev, slabem vplivu televizije. Tudi šolski sistem bi moral nameniti več poudarka vzgoji.

S starši svojih učencev sem vedno dobro sodelovala. Bili so mi v oporo in pomoč. Posebno na vzgojnem področju učitelj brez pomoči staršev težko kaj

doseže. In s skupnimi močmi nam je uspelo.

Najraje sem poučevala slovenski jezik in glasbeno vzgojo. Poleg tega sem pripravljala proslave, ki jih je bilo v "prejšnjih časih" zelo veliko. Režirala sem petintrideset dramskih del, s katerimi smo razveseljevali otroke v Mežiški dolini in sosednjih občinah. Enkrat smo se uvrstili na državno tekmovanje (takrat republiško) Naša beseda, večkrat na področno. V najlepšem spominu mi je ostalo sodelovanje naše dramske skupine na tekmovanju v Cankarjevem domu.

Mislim, da biti učitelj ni samo poklic, ampak je tudi poslanstvo.

*Evelina Krivec,
upokojena učiteljica, mama
naše učiteljice*

Na OŠ Prežihovega Voranca sem se zaposlila v šolskem letu 1976/77. Že prej sem o tej šoli od kolegov, staršev in učencev slišala, da je to zelo dobra šola, kjer skrbno načrtovano delo tudi uspešno uresničujejo.

Kmalu sem se prepričala, da je res tako. Všeč mi je bil red na šoli, delovno ozračje, dojemljivost kolektiva in vodstva šole za novosti, predvsem pa zelo pestra izbira aktivnosti ob pouku.

Rada se spominjam, kako smo pri novinarskem krožku pripravljali šolska glasila, oddaje za šolski radio, se veselili, ko so nam v časopisih in revijah objavljali naše literarne in novinarske prispevke, se učili igrice za šolske in oddelčne proslave ter za srečanja Prežihovih šol. Posneli smo dva videospota o naši stari šoli in Gozdni učni poti. Oba so predvajali na kabelski televiziji. Ko smo snemali, sem jim namesto

»trotel bobna« na velike liste napisala besedilo ter se postavila ob kamero, da

so lahko brali z njih. Bilo je zanimivo in zabavno. Skupaj z Jožetom Kamnikom

(pomočnikom ravnatelja) in gozdarji smo pod vodstvom g. Gorazda Mlinška načrtovali

in urejali Gozdno učno pot Navrški vrh, ki smo jo potem predstavili na internetu in na razstavi učil v Ljubljani.

Letos spomladi je bil ob 20-letnici Gozdne učne poti posnet DVD s filmom o nastanku in opazovalnih točkah na tej poti.

Bili smo med prvimi šolami v Sloveniji, ki so imele svojo spletno stran na internetu. Kolektivu in učencem iskrene čestitke ob jubileju in še veliko uspehov na učnem in vzgojnem področju.

Rozalija Vogel,
upokojena učiteljica

Vsako jesen so se vrata šole na stežaj odprla za vse plahe, korajžne in zvedave, ki so prvič vstopili v hram učenosti. Vsako leto so se znova odprle zame.

Prvi dan je bil po navadi prazničen, brez zadreg, saj so bile z njimi mamice. Prve dni pouka smo marsikaj doživeli: stisko, solze, včasih pritajen jok. Kar naenkrat toliko sprememb, zlasti za otroka, ki ni bil deležen male šole. Pa sem mimogrede pristopila k mali žalostni deklici ali fantku, tiho spregovorila nekaj besed, kaj vprašala, jo/ga pobožala, rahlo stisnila nežno ročico pa je stiska minila. Večkrat sem kakega svojega prvošolčka za trenutek vzela v naročje (pred poukom ali med odmori). Pomagala sem odpirati torbice, poiskati barvico, zvezek, copate. Vmes smo zapeli pesmico, ki so jo znali od doma ali iz male šole, vrtca.

Spomnim se prikupnega svetlolasega fantka, ki je nekaj časa prihajal v šolo z mamico. Ves čas je govoril, da ne bo hodil v šolo, da bo delal doma na kmetiji. Imel je lepo torbico, a je ni hotel odpreti. Ni hotel pokazati zvezkov in barvic. Govoril mi je, da ne bo risal in pisal. Vsi otroci so že zavzeto risali sebe, prvošolca z rutico in torbico. V razredu je bilo prijetno vzdušje, le on je mirno sedel in seni premaknil. Stopila sem k njemu, ga pobožala po laseh in ga prijazno vprašala, kje ima barvice. Odgovoril mi je, da so v torbi. Pa sem si vzela čas in mu prigovarjala, naj mi jih le pokaže. Pogledal me je, odprl torbico, vzela ven barvice in zvezek. "Oh, kako lepe barvice!" sem bila navdušena. "Zdaj pa hitro izberi tisto, ki ti je najbolj všeč, in začni risati." Prijel je rdečo. "O, krasno! Zdaj pa odpriva zvezek in bova začela risati vse s to barvico." Glasno sem ga pohvalila. Nič več ni rekel, da ne bo hodil v šolo.

Rad mi je prislubnil, risal, pisal in postal zelo uspešen prvošolec.

Kot učiteljica najmlajših sem skupaj z njimi vsa leta doživljala njihove uspehe in neuspehe. Veselila sem se s svojimi otroki in njihovimi starši. Skupaj z njimi, čeprav iz ozadja, sem bila tudi žalostna, če jim ni vedno šlo tako, kot bi želeli. In vsa leta svojega učiteljevanja sem spremljala njihov razvoj.

Fanika Grošelj,
upokojena učiteljica

ŠOLA PRED NOSOM

Včasih se mi zazdi, da ima šola veliko preveč oči, na stotine radovednih ušes, ki jih zanima vse, tudi najmanjše podrobnosti. Učitelji se trudimo, da bi svoje učence čim bolje spoznali, da bi izbrskali tiste skrite koticke, ki tudi izven šole oblikujejo in obarvajo vaš značaj. Pa ne zato, ker smo tako radovedni, temveč predvsem in samo zato, da vas bolje razumemo in resnici na ljubo tudi obvladamo, umirimo in prisilimo k učenju. Podobno delate tudi vi. Opazujete nas, iščete dobre in slabe strani, brskate za našimi napakami ... pa zopet ne zato, ker vas tako zanimajo naše življenjske poti ... temveč predvsem in samo zato, da v danih trenutkih obrnete te informacije v kakšno svojo majhno korist. Priznajte, da točno veste, na katero struno mi morate zaigrati, da popustim, da spregledam, da pozabim, opravičim ... To pomeni, da veliko vemo drug

o drugem, kar ni nič slabega. Če od mene zahtevate, da vam zdaj napišem kaj povsem novega, pametnejšega od tega, kar sem vam pametnega že povedala skozi leto, kaj takega, kar še morda ne veste o meni, potem me spravljate v hudo zagato. Šolske teme, učenje, red, disciplina, mladostništvo, starši ... vse to in še na stotine prežvečenih tem ne pridejo v poštev. Tudi moje "izvenšolske dejavnosti" tu nimajo kaj

iskati. Kaj mi torej ostane? Morda bi zadevo, kot pravimo, preprosto rešili, če vam razkrijem svoje mladostne sanje ... in to samo zato, ker so tesno povezane z našo šolo, v kateri poučujem. Če kdaj pogledate skozi okno učilnice proti Čečovju, boste zagledali več stolpnic in vštirki sem stanovala jaz, v četrtem nadstropju ... In pogled v obratni smeri – imela sem svojo šolo vedno tako rekoč pred nosom. Še preden sem kot punčka

prestopila šolski prag, sem pred našo stolpnico imela svojo šolo, svoj pouk. Iz našega in ostalih sosednjih blokov sem pobrala vso mularijo, ki se je hotela igrati šole. Verjemite, učencev sem imela v šoli na prostem več kot preveč. Učiteljica sem bila seveda samo jaz in nihče drug. Delila sem ocene, poučevala, kaznovala in nastopala kot tista ta prava v razredu onkraj ceste. "Samo, če boste pridni in se veliko naučili, boste sprejeti v tisto pravo šolo tam," sem s prstom napol žugala in kazala čez cesto proti prežihovki. Hkrati sem vedela, da govorim tudi sebi, saj sem skrivala neverjetno željo, da bi nekoč postala prava učiteljica. In to ne kjerkoli, temveč točno tu čez cesto – v šoli pred nosom. Vedno sem imela dolge in hitre noge, na poti od našega bloka do šole sem naštelja točno 700 (?) korakov – usodnih korakov, saj sem svojo poklicno in srčno željo – postati učiteljica, počasi in vztrajno uresničevala in jo končno tudi uresničila.

In zatrjujem vam, ni je lepše stvari, kot vedeti, da se nisi zmotil.

Večina med vami verjetno nima te sreče, da bi že v rani mladosti, ko še gulite osnovnošolske klopi, vedela, kaj pravzaprav hočete postati, še manj, kaj boste tudi v resnici postali. Okrog vas pleše mavrica raznobarnih interesov, vsak trenutek vam internetni in drugi mediji ponujajo sanje v oblakih. Prevečkrat so prav ti "informatorji", ki s propagandnimi prijemi trosijo lažne podobe blagostanja in udobnih bližnjic do materialne sreče, krivi, da je toliko mladih prehitro v oblakih, in da je ob visokoletečih sanjah njihov pristanek v resničnosti pogosto zelo trd in boleč. Zato vam svetujem, da prizemljite svoje sanje, jih priklopite na čimbolj realne cilje in se oprimate ene same formule, ki vodi do uspeha, to sta učenje in delo. Zveni sicer nekoliko staromodno, kot odvečna oguljena fraza iz babičine skrinje, toda verjemite

mi, v življenju obstajajo stalnice – vrednote, ki so večne. Ena izmed teh vrednot je tudi šola, v katero hodite, je šola pred nosom, v kateri sem jaz, vaša učiteljica, uresničila svoj poklicni in tudi osebni cilj. **ŽELIM, DA SI VSAK OD VAS V ŽIVLJENJU NAJDE TAKŠNO SVOJO "ŠOLO PRED NOSOM"**.

Cvetka Kos,
nekdanja učenka, danes učiteljica

40 LET PREŽIHOVE ŠOLE

4 moja življenjska obdobja, povezana z njo

Številka 40 ... najti moram numerološko razlago števila.

Številka 4 simbolizira postavljanje idej v obliko. Pomeni delo in konstruiranje trdnih temeljev. Je tradicionalna številka reda in discipline. Nima časa za ideje, ki ne pripadajo materialnemu svetu. Ljubi pravila in zakone, ki dandanašnji svet ščitijo pred kaosom. Obenem deluje zelo tradicionalno, sistematično, metodično in natančno. Rada ima rituale in navade, obenem pa sovraži spremembe, kar jo dela precej robustno in nazadnjaško. Cel svet okoli številke 4 lahko sklenemo z eno samo besedo: VARNOST. Štirideset let je dolga doba; v tem času se dogodi veliko stvari – nepomembnih, pomembnih in zelo pomembnih. Ko sem razmišljala, kaj

naj napišem o naši šoli, sem ugotovila, da sem zelo povezana z njo. Pravzaprav so z njo povezana tudi moja štiri življenjska obdobja.

PRVO OBDOBJE: Osem let je bila to moja osnovna šola. Rada sem hodila vanjo in na svoja osnovnošolska leta imam lepe spomine.

DRUGO OBDOBJE: Na tej šoli sem začela kot mlada učiteljica svojo prvo zaposlitev. Pet mojih prvih delovnih let je povezanih s podružnično šolo na Strojni, z učenci petega, šestega, sedmega in osmega razreda. Rada se spominjam tega obdobja. Bila sem mlada, polna energije in ni se mi bilo težko spopadati z umetnostjo kombiniranega pouka, o katerem smo na Pedagoški akademiji komaj kaj slišali. Še dobro, da sem imela mamo, saj mi je kot prekaljena učiteljica z veliko izkušnjami znala pomagati in svetovati. Na Strojni smo se iz stare šole preselili v novo; ampak moram povedati, da mi je bilo v stari

šoli kljub skromnim pogojem lepše.

TRETJE OBDOBJE: Kot vsak začetnik (nekoč) sem se tudi jaz po petih letih lahko "preselila" na centralno šolo. Ampak ta preselitev je bila zame skorajda šok – od šestnajstih mirnih Strojancev – učencev od 5. do 8. razreda sem "presedlala" na skoraj štirideset nadebudnih prvošolcev v oddelku podaljšanega bivanja. Porabila sem ogromno energije. Ampak vsaka izkušnja je za nekaj dobra in iz vsake stvari se zagotovo nekaj naučiš.

Dolga leta so bili potem "moji" tretješolci. Vedno bolj sem ugotavljala, kako rada pravzaprav delam z otroki. In v šoli je to zelo, zelo pomembno.

Tisto obdobje je bilo obdobje selitev, saj smo se tretješolke skoraj vsako selile z "nove" na "staro" šolo in nazaj, zato smo bile ravno me najbolj vesele gradnje prizidka, ki tudi letos praznuje, in to že deset let. Ampak včasih so take selitve kar dobrodošle, saj smo verjetno vsi učitelji znani po tem, da vse stvari tako radi skrbno shranjujemo; v takih primerih pa si se prisiljen ločiti od marsikatere "krame". Takrat smo z učenci tretjih razredov zrežirali in posneli krasen film Stoji učilna zidana. Zdaj bi ga bilo zanimivo pogledati.

V tem tretjem obdobju sem s svojimi tretješolci tudi študirala in v dobrih dveh letih končala študij na Pedagoški fakulteti. Tako prijazni so bili in držali pesti za vsak izpit in ravno zato sem verjetno tudi vsakega takoj naredila. Veliko smo se takrat vsi skupaj naučili.

Z otroki delati je res najlepše. To vedno bolj ugotavljam zdaj,

ko sem v ČETRTEM OBDOBJU svojega življenja, tesno povezanega z našo šolo. Delam kot pomočnica ravnatelja. Vsebine mojega dela so zdaj čisto drugačne; pomembno pa je, da dobro poznam delo učitelja in vem, kaj se da in kaj ne. Prva leta me je v začetku septembra strašno "vleklo" nazaj v razred, a mi je ravnatelj vsakokrat rekel: "Nikamor ne boš šla!" Zdaj uživam in vsak dan rada pridem v šolo. Včasih se jezim, včasih čudim, v glavnem pa sem zadovoljna in ponosna.

Pravijo, da moraš vsake toliko časa spremeniti, zamenjati svoje delovno mesto. Glede na svoje izkušnje lahko to potrdim. Vsak novi izziv te

namreč prisili delati drugače, prisili te k iskanju novih poti in rešitev. In to je pomemben faktor razvoja.

Ponosna sem, da sem del kolektiva na Prežihovi šoli. Z njim čutim in živim.

Veronika Kotnik,
nekoč učenka,
potem učiteljica, danes
pomočnica ravnatelja

Leto 1966 – leto mojega vstopa v osnovno šolo in leto izgradnje novega šolskega poslopja, ampak jaz sem s Partizanske ulice zavila proti Gačnikovi poti v staro šolsko stavbo, današnjo občinsko zgradbo. Rekli so: “Si še premajhna. Če se boš pridno učila, boš v četrtem razredu že lahko hodila na novo šolo.” In sem se in to tudi dočakala.

Potem so me spodbujali: “Kar uči se, da boš lahko šla v gimnazijo. Iz gimnazije lahko greš, kamor hočeš, lahko boš zdravnica ali učiteljica.” In spet je bila pred mano pot, ki sem jo pripeljala do cilja – postala sem učiteljica slovenščine in leta 1981 prestopila že znani šolski prag v novi vlogi.

Včasih se zdi, da so vse dobre in plemenite misli že zapisane ... vendar ... na šolsko stavbo, ki v tem času proslavlja svoj 40. jubilej, me veže 5 osnovnošolskih in 25 poklicnih let – torej 30

let učenja o življenju, 30 let spoznavanja sebe in drugih. Oblikovala sem se skozi besede in poglede kolegov, s katerimi sem spletla tudi globlje, prijateljske vezi, in oblikovali so me učenci – v razredu in zunajšolskih dejavnostih. Predvsem takrat, ko smo odvrgli svoje običajne vloge in se predali delu, v katerem smo resnično uživali. Tako me najlepši spomini vežejo na delo z učenci v recitacijsko-dramskem krožku in na številne uspešne prireditve. Aplavzi so nam vedno pomenili zadovoljstvo za dobro opravljeno delo. Posebna doživetja mi je dalo tudi raziskovalno delo, ki sva se ga s kolegom, g. Alojzom Pristavnikom, lotila kot somentorja našim učencem. Zlato priznanje, ki ga prejmejo učenci, včasih odtehta vse napore in težke poti.

Človek skoraj polovico svojega aktivnega življenja

preživi na delovnem mestu in velika sreča zanj je, če je z njim zadovoljen. In jaz sem. Mogoče tudi zato, ker rada počnem, kar počnem, in ker mi je pomembno dvojje: pot in cilj. Pot zaradi vseh trenutkov, ki jo sestavljajo, in cilj zaradi pike na i. **Vedno bolj zares verjamem, da je vsakdo sam svoje sreče kovač.**

To je tudi moja poslanica predvsem mladim rodovom, da bi znali biti srečni.

*Bojana Verdinek,
nekdanja učenka, danes
učiteljica*

SPOMINI SEGAJO V PRETEKLOST

Vedno znova se rada spominjam začetnih let poučevanja. Ti spomini segajo med drugim tudi na Strojno, kjer je podružnica naše šole.

Pogosto sem razmišljala, kako je prijetno delo na šoli, kjer je komaj dvajset učencev. Napočil je čas, ko sem to delo tudi sama okusila. Nisem učila dvajset učencev, ampak samo dobro polovico tega. To je bil drugi oddelek, ali kakor smo mu rekli – višja stopnja. V oddelku so bili učenci od petega do osmega razreda, takrat je namreč bila še osemletna osnovna šola. Pouk je potekal kombinirano. Moj delovni dan se ni končal ob enih, ko sem zapustila šolo, ampak se je pogosto zavlekel tudi pozno v noč. Preštudirati je bilo namreč potrebno vso osnovnošolsko snov slovenščine, angleščine,

zgodovine, geografije, fizike, kemije, matematike, skratka vseh predmetov. V eni šolski uri, ki je sicer trajala petdeset minut, sem posredovala snov štirim razredom. Npr. pri uri matematike so peti razredi reševali izraze, šesti so računali z decimalnimi števili, sedmi so načrtovali vektorje, osmi pa so se ukvarjali z geometrijskimi telesi. Pri taki obliki pouka so minute hitele kot sekunde. Včasih se mi je zdelo, da ni mogoče vsega narediti, da je ura prekratka, da ne bomo uspeli niti dihati, a sta me samostojnost in vztrajnost učencev vedno znova presenetila, mi

vlivala voljo in pogum.

Ko sem pričela z delom na centralni šoli, sem občutila veliko spremembo. Ure pouka so bile veliko daljše v primerjavi s prejšnjimi, čeprav so bile v resnici celo pet minut krajše. V razredu je mrgolelo otrok. Izginila je tudi tišina, ki sem se je v prejšnjih letih kar navadila.

Jožica Štavdekar,
nekoč učenka,
danes učiteljica in mama
šestošolke

O NAŠI ŠOLI MALO DRUGAČE

Osnovna šola Prežihovega Voranca je ena izmed dveh šol na Ravnah na Koroškem in nosi ime Zdrava šola. Ima podružnično OŠ Strojna, ki leži v vasi Strojna.

Tam sem pred dvajsetimi leti začela poučevati kot pripravnica. Šola, ki ima dve sobici in garsonjero, je postala moj novi dom. Vsako nedeljo sem se pripeljala iz Gornje Radgone in teden preživela v odmaknjeni vasi. Takrat je bila šola še osemletka. Štela je 19 učencev, ki smo jih poučevale tri učiteljice v dveh kombiniranih oddelkih. Pouk je potekal v štirih kombinacijah, kar si marsikdo težko predstavlja. V prvem kombiniranem oddelku so bili učenci od 1. do 4. razreda, v drugem pa učenci od 5. do 8. razreda. Delo je bilo zahtevno, a zame zelo zanimivo. Prvo leto sem poučevala določene

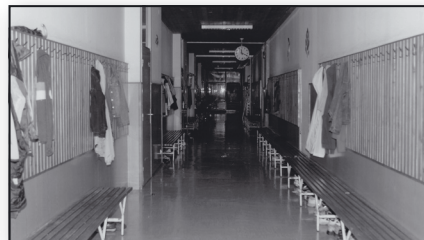
predmete v obeh oddelkih. Po opravljenem strokovnem izpitu sem postala razredničarka drugega oddelka, se pravi učencev predmetne stopnje. To je bil zame velik izziv, saj sem po izobrazbi učiteljica razrednega pouka. Ker me je delo veselilo, sem se ob pisanju priprav "dodatno izobraževala" in pripravljala na pouk. Spomnim se prijaznih učiteljic predmetne stopnje z matične šole, ki so mi pomagale pri sestavljanju učnih načrtov in pisanju priprav. Z leti sem postala vodja podružnice. Skrbeti je bilo treba za šolo in tudi za družabno življenje v kraju. Sodelovali smo s krajanji, vojaki s karavle, z gozdarji, gasilci, s policisti, kmetijsko zadruogo, z matično šolo in drugimi podružničnimi šolami. Pripravljali smo razna srečanja in prireditve ter proslave ob državnih praznikih. Vsako leto smo obdarovali mamice in babice ob dnevu žena z darilci, ki so jih naredili učenci sami. S sodelavkami in vaško skupnostjo smo poskrbeli za obdarovanje

vseh otrok ob novem letu. Lepo je bilo. Domačini so me počasi sprejeli za svojo. Kot priseljenka sem Koroško in Strojance takoj vzljubila. Naučila sem se slediti interesom krajanov, matične šole in Ljubljane. Uživala sem v tej vlogi, čeprav je bilo včasih težko. Brez zveste kuharice Lenčke, ki je bila srce in duša podružnice, moja svetovalka in najboljša prijateljica, seveda ne bi šlo. Ob strani mi je stal tudi mož. Veliko stvari je storil zame in za šolo. Zvrstilo se je nekaj učiteljic, s katerimi smo skupaj poučevale in ustvarjale. Število učencev je začelo z leti upadati. Ukinjena je bila predmetna stopnja in učence so začeli voziti na matično šolo. Jeseni, leta 1996, sem ostala na šoli sama s šestimi

učenci in tremi kombinacijami. Med njimi je bil tudi sin Dani. Dvakrat na teden mi je pomagala učiteljica, ki je poučevala predšolske otroke in nekaj ur v 4. razredu. Takrat smo se "borili" za obstanek podružnične šole, saj je bil normativ pet učencev. Uspelo nam je. V dvanajstih letih je postala Strojna moj dom. Šola je bila središče družabnega življenja na vasi. Veseli me, da smo obudili tudi kulturno društvo in pripravljali igre. Spomnili smo se koroškega bukovnika Blaža Mavrela ob stoletnici njegovega rojstva in dvajsetletnici smrti. Njegov leseni doprnski kip stoji ob vhodnih vratih šole. S šestimi učenci smo napisali raziskovalno nalogo in jo predstavili. Skupaj s krajani

smo postavili na oder njegovo igro Zimski večer in pripravili na šoli dve javni prireditvi. Devetletna šolska reforma je bila nov izziv. Leta 1998 sem se z družino preselila na Ravne in začela poučevati v prvem razredu osemletke na matični šoli, sin pa je šel v 4. razred. Sedaj že osem let živim na Čečovju in poučujem otroke v prvi triadi devetletke. Moje srce bo verjetno za zmeraj ostalo na Strojni, v tej idilični vasi, kjer so me Korošci z leti sprejeli za svojo in kjer sem z družino preživela lep del svojega življenja. Lahko sem bila ustvarjalna in kreativna ter srečna in zadovoljna ob vsakdanjih radostih.

Marija Mirnik,
učiteljica in mama osmošolca

Ni še dolgo, odkar sem obiskovala OŠ Prežihovega Voranca. Preteklo je le 17 let in že moji hčerki obiskujeta isto šolo. Zdi se mi, kot bi bilo to včeraj, zato se bom s spomini sprehodila skozi svoja šolska leta. Prvi šolski dan je bil zame nekaj posebnega. V šolo sem se pripeljala z avtobusom. Bilo me je strah, saj sem bila majhna, v šoli pa je zgledalo vse tako veliko, še moji sošolci in sošolke. Hitro smo postali prijatelji in bili zelo zagreti za učenje. S ponosom smo povedali zaprisego, ko smo bili sprejeti med pionirje ter si naredili modre kapice in rdeče rutice. Nabirali smo znanje in izkušnje, doživljali uspehe in poraze, razveseljevali in jezili učitelje, tako kot to počno otroci še danes. Bili smo nasmejani, sproščeni, ob učenju nam je ostalo še dosti prostega časa. Nismo potrebovali veliko truda, da smo bili uspešni. Tega se dobro

spominjam in mislim, da je v prostem času danes majhna ali pa tudi največja razlika od tistih dni.

Naj omenim še zanimiva srečanja s pobrateno občino Varvarin iz Srbije. Nekateri učenci smo imeli priložnost za nekaj dni oditi v ta kraj, nato pa so nam obisk vrnili. To so bila druženja, kjer so se stkala globoka prijateljstva, tudi prve ljubezni, meje za nas niso bile pomembne.

Proti koncu šolanja smo bili že pravi "pubertetniki", kar preveč navajeni drug na drugega in na učitelje. Težko smo se razšli in ubrali vsak svojo pot.

Zanimivo je tudi, da nas je kar nekaj iz generacije našlo službo prav na naši šoli – Prežihovi šoli. Tisti del šole, kamor sem sama hodila, se ni kaj dosti spremenil, k stavbi pa so dogradili novi del, kjer vsakodnevno opravljam svojo službo kot učiteljica razrednega pouka.

Če bi me v osnovni šoli kdo

vprašal, ali bom kdaj kot učiteljica delala na tej šoli, bi mu zagotovo odgovorila, da je to nemogoče. Vesela sem, da me je pot pripeljala nazaj, saj me na to šolo vežejo lepi spomini. Nekaj časa sem potrebovala, da sem sprejela dejstvo, da so moji nekdanji učitelji sedaj moji sodelavci, pred katerimi imam še vedno nekaj treme. Zelo rada pa se zatečem k njim po nasvete, ki mi koristijo pri delu v razredu.

Želim si, da bi tudi moji hčerki in vsi naši učenci imeli tako lepe spomine na svojo osnovno šolo, kot jih imam jaz.

Aleksandra Slatinšek - Mlakar,
nekdanja učenka,
danesh učiteljica in mama učenk

Čas je edina stvar, ki se ga ne da ujeti, prijeti, ustaviti. Oziram se v svoja šolska leta, ki sem jih preživela na naši šoli, osnovni šoli Prežihovega Voranca. Vanjo sem prvič stopila v petem razredu, saj sem prva štiri leta šolo obiskovala v Kotljah. Šola je bila velika, nova, mogočna, neznana ... Šolska leta so tekla. Dobro in varno sem se počutila v njej.

Šolanje sem nadaljevala v Mariboru in ga tudi uspešno končala. Službo sem dobila v vrtcu na Ravnah. Prijetno sem se počutila med svojimi sodelavci in številnimi malčki, ki sem jih vzgajala, se z njimi igrala, se smejala, jokala.

Po dvajsetih letih službe v vrtcu so se mi vrata naše šole ponovno odprla; tokrat kot vzgojiteljici v prvem razredu devetletne osnovne šole. Ponosno sem stopila po šolskem hodniku. Pred očmi so se mi risali dogodki mojih šolskih dni. Poiskala sem svojo učilnico, mizo in stol, kjer sem sedela. Učilnica je oživela skupaj

s sošolci in učitelji. Veliko smo se smejali, znali poslušati učitelje in si pomagati. Kje so tista šolska leta? Daleč, trideset let nazaj, vendar tako blizu, tukaj in zdaj.

Ponosna sem nase, na starše, na šolo in učitelje, ki so mi dali popotnico za naprej, da sem postala to, kar sem.

Tudi sama želim prispevati kamenček v mozaik življenja vsakega posameznika, da postane uspešen in ustvarjalen učenec, ki se bo rad spominjal svojih šolskih dni, učiteljev in šole ter ponosno rekel: "To je pa naša šola, osnovna šola Prežihovega Voranca."

Janja Čebulj,
nekdanja učenka, danesh
vzgojiteljica v prvem razredu

Pot nekega projekta

“To, kar človek doživlja v mladih letih, kar se kali skozi otrokovo dušo, to ostane odločilno pri odraslem, iz tega rastejo nagibi, dejanja.”

Prežihov Voranc, Jirs in Bavh

Vedno znova se spominjam začetkov te poti, **poti Zdrave šole**, ko sem jo kot ena izmed dveh izbranih slovenskih učiteljic sprejela kot izziv, hkrati pa tudi veliko obvezo. Takoj sem začutila, da je projekt *Zdrava šola* vreden zaupanja in da pomeni pot v drugačno kvaliteto življenja. Bilo je leto 1992, ko so me povabili medse enako misleči ljudje, ljudje, ki so verjeli, da je možno v življenju narediti veliko za dobro otrok in

mladostnikov, njihovih staršev in rejnikov, za osebno rast in rast družbe kot celote. Po nekaj izobraževanjih v tujini se je projekt preselil na naša tla, v našo mlado domovino Slovenijo; to je bilo leta 1993. Sedaj je bila najina naloga razsejati znanje in vedenje o projektu po vseh izbranih slovenskih šolah (takrat nas je bilo 12, danes nas je že 130). Srečna izbranka je bila tudi naša šola. Na podlagi razpisa in strogih kriterijev izbora smo bili povabljeni v prvo dvanajsterico t. i. *pilotskih šol* in tako se je začela pot *Zdrave šole* tudi pri nas. Ob podpori vodstva, z g. ravnateljem na čelu, smo skupaj z učenci in učitelji naredili številne pomembne korake na tej poti. Trudili smo se in še vedno se trudimo ustvariti klimo sproščenosti, medsebojnega spoštovanja in sodelovanja, delitve idej, sprejemanja različnosti. Čeprav so bile naše poti kdaj vijugaste, strme, zopet položne in zavite, nismo klonili. S ponosom lahko trdimo, da je to projekt, ki živi že trinajsto leto (in to nikakor ni nesrečna številka); dovolj

velik dokaz je, da je tisti “TA PRAVI”. Le kaj je lepšega kot to, da vsa pridobljena znanja in vedenja lahko daješ naprej med otroke, mladostnike, sodelavce, kolege, prijatelje, znance, v lastno družino in tako prispevaš drobne kamenčke v mozaik gradnje lepšega, boljšega sveta; ko spoznaš, da je le življenje za človeka vredno življenja in da le z roko v roko lahko dosegamo in gradimo humanejši, prijaznejši svet; da na svetu ni le denar sveta vladar, ampak da je pomembno, da nam vlada srce, ki narekuje človečnost, sodelovanje, nenehno osebno in strokovno rast ter zavzemanje za skupne, višje, meta vrednote. Rezultati takšnega delovanja so resnično pravi biseri v našem kdaj pa kdaj sivem in napornem vsakdanu.

In za kaj smo se trudili, se trudimo in se bomo trudili pri nas?

- za pristne in prijazne medosebne odnose;
- za kvalitetne in pestre oblike dela z mladostniki (pri pouku, interesnih dejavnostih);
- na različne načine gradimo otrokovo in mladostnikovo pozitivno samopodobo;
- trudimo se za čimbolj pristne oblike sodelovanja s starši oz. rejniki;
- imamo Kotičke za Zdravo šolo, za starše, kamor postavljamo na ogled izdelke in uspehe naših nadebudnežev.

Na šoli tečejo številni podprojekti ZŠ. Naj jih nekaj naštejemo:

- tekmovanje za najlepše urejeno garderobo in zdrave prehranske navade;
- sodelovanje v Mini angleški knjižnici Igrajmo se knjižničarje in dobre bralce v tujem jeziku;
- skrb za zdravje in nego zob;
- prirejamo Ekološke dejavnosti *Mi in okolje*;
- gostili smo g. Riveta, predstavnika Svetovne zdravstvene organizacije – Urada za Evropo;
- osnovali smo sklad za socialno šibkejše otroke *Pomoč otrokom*;
- organiziramo delavnice na temo AIDS in zdrava spolnost;
- v OS od 4. do 9.

razreda izvajamo program *Spodbujajmo nekajenje*;

- z dramatizacijami na temo zdravlja promoviramo šolo na Srečanjih in Taborih ZŠ Slovenije;
- vsa leta sodelujemo z občinskim Otroškim parlamentom in smo tudi njegovi gostitelji;
- prirejamo Srečanja in Tabore ZŠ Slovenije;
- izdali smo nekaj biltenov in priročnikov na teme *Alkohol* (preprečevanje odvisnosti in zasvojenosti, *Kotiček zdravošolcev se predstavlja*; *Razredne ure za vse nas* (interni priročnik) kot zgled dobre prakse;
- spodbujamo gibanje (mladi planinci);
- sodelujemo v različnih humanitarnih dejavnostih in akcijah Unicef, Društvo

za boj proti raku, Pomoč otrokom, pomoč otrokom v *Darfurju* ...

- z zelo kvalitetnimi prispevki (zgledi dobre prakse) sodelujemo v Biltenih ZŠ Slovenije in v mednarodnem biltenu Network news.

Naše naloge so zelo široke in interdisciplinarne. Naredili smo veliko in ni nam žal za vse vložene napore. Vem, da je to pot, ki se nikoli ne konča; je pot osebne in intelektualne rasti za vse, ki smo vpeti v kolesje šole – Zdrave šole – in njenih dejavnosti. Da je to res, vem danes bolj kot kdaj koli prej.

Hvala vsem kolegom in kolegicam, učencem, staršem za vsak kamenček v mozaiku naših skupnih prizadevanj.

Slavica Klančnik,
prof., svetnica,
vodja Zdrave šole

Z NAMI V GORE

“Lepih trenutkov je v gorah toliko, kolikor si jih gornik sam želi. Uživam v gorah ob vsakem vremenu. Rad imam mir, občasno tudi samoto, da se sprostim po napornem delu v šoli. Uživam v razgledih ali prislunem tišini... Ko pa zadoni pesem - slovenska ali kakšna druga - rad pomagam zapeti ...”

(Lojzek, mentor in vodnik)

Gorniška tradicija na naši šoli je že stara in dobro vpeljana. Zavedamo se pomena bivanja v naravi in z naravo. V hribe se podamo najmanj enkrat mesečno. V skupini nas je od deset do trideset in več. Na vsakem pohodu se pogovarjamo o določenih temah iz planinske šole. Vsa naša dejavnost poteka ob sobotah, nedeljah in med počitnicami.

V približno triletnem obdobju mladi pohodniki osvojijo

temeljna znanja, ki so pomembna in potrebna za varno hojo v gore. Tako **SPOZNAVAJO** odnos dobrega gornika do soljudi, do rastja, živali in kulturne dediščine, okolja; **SEZNANIJO SE** z najpomembnejšimi obdobji planinstva in oblikami planinske organizacije; v poglavitnih obrisih **SPOZNAVAJO** gorstva Slovenije, najpomembnejše vrhove, doline, prelaze; **DOŽIVLJAJO** naravo v njeni prvobitnosti kot eno temeljnih spodbud pohodništva; **SPOZNAVAJO** kamnine, rastline, živali; **UGOTOVIJO**, da se v gore ne hodi samo z nogami, temveč tudi razmišljajo o tem, kako to počnemo; **VEDO**, da se je nevarnostim v gorah možno izogniti le z znanjem o njih; **ZNAJO** pravilno opazovati vremenske pojave; **NAUČIJO SE**, kako se znajti na neznanem terenu, kako najti pravo pot, smer vzpona; **SPOZNAJO IN SE ZAVEDAJO**, da je pravilna in ustrezna oprema osnovni pogoj za varno izvedbo ture; **SPOZNAJO** pomen hitre in pravilne prve pomoči in **VEDO**, kako ravnati v primeru gorske nesreče.

Trije mentorji – vodniki PZS ABD kategorije delamo z našo mladežjo. Z nami sodelujejo in hodijo na pohode tudi starši. In zelo veseli smo, da je staršev z nami vedno več.

Pred vsakim pohodom se mentorji oz. vodniki dogovorimo, o kakšnih temah se bomo pogovarjali, na kaj bomo mlade pohodnike posebej opozarjali. Seveda so vse pojasnitve, vsi pogovori prilagojeni otrokom, ki so se tisti dan odločili za pohod. Marsikdaj je tema pogovora odvisna tudi od situacije, v kateri se znajdemo. V programu dela načrtujemo pohode v bližnjo in daljno okolico, zasnovani so tako, da so prilagojeni starostni stopnji otrok.

• *Na planinske pohode rad hodim, ker zelo občudujem naravo in vedno izvem kaj novega. Najlepši pohod zame je bil na Pikovo. Z avtomobili smo se odpeljali do Črne. Pot smo nadaljevali peš. Med potjo nam je vodnik Lojze pripovedoval o zgodovini rudnika in opisoval različne kamnine. Na Pikovem smo imeli planinski krst, ki sem se ga malo bal.*

Pot smo končali v Mežici.

(Matej)

• *V hribe rada zahajam, ker se "zmatram", da ponoči lažje zaspim. (Ajda)*

• *V hribe rada zahajam, ker se sprostim in nadiham svežega zraka. (Barbara)*

• *Hribi me pomirjajo in mi dajejo navdih. V prostem času rad hodim v naravo. (Andraž)*

• *V hribe rada hodim, ker je na vrhu ponavadi lep razgled, ki mi veliko pomeni. (Sindy)*

• *V hribe rad zahajam, ker se po prihodu domov dobro počutim, preživljanje v naravi pa mi pomeni koristno porabljeni prosti čas. (Matic)*

• *V petek so nas na Ledine pripeljali starši. Namestili smo se v sobe. Nato smo imeli praktične vaje iz prve pomoči. Pred večerjo smo imeli še prosto, po večerji pa smo pisali teste in nato gledali diapozitive. Zaspali smo zelo pozno, šele ob dveh ponoči. Zjutraj smo težko*

vstali in se odpravili na Goro. Na Uršlji smo se kepali in se metali v sneg. Bilo je COOL! Kosilo je bilo zelo dobro. Najbolj všeč pa mi je bilo zvečer, ko smo imeli zabavo z blazinami. (Tina)

Na Olševo smo šli, da bi se razgibali.

Do vrha smo se pošteno utrudili,

zato okrepcati smo se morali.

Po grebenu navzdol smo zdrveli

in se skoraj drug v drugega zaleteli.

Ko na cilj smo prišli, smo si oddahnili.

Doma smo nahrbtnike odložili

in se s starši pogovorili.

Zares lepo je bilo, planine vas vsak dan vabijo.

(Alojzij)

Na vrhu Uršlje

JANUAR (1997)

V jasni zimski noči smo se povzpeli na našo Uršljo. Čudovit nočni pohod je bil to - jasna, ne preveč mrzla noč, pot je bila zelo ledena, potrebna je bila velika pazljivost, doživetja pa so nepozabna. Ob treh ponoči smo se vrnili domov - prijetno utrujeni in zadovoljni. Spominski pohod k Sveti Neži v mesecu januarju je že naša tradicija, s katero ohranjamo spomine na NOB.

FEBRUAR (2004)

Krasen zimski pohod na Poštarski dom; snega je bilo dovolj, sonca tudi; otroci pa so uživali na vožnjah z lopatami in polivinili.

MAREC (1998)

Sestali smo se na šoli ob ogledu diapozitivov s Himalaje. Miha zna svoje doživljanje prav zanimivo opisati. Še ga bomo povabili.

Povzpeli smo se še na Nanos, kjer nas je močna burja skoraj odpihnila. Pri povratku domov pa smo si ogledali še grad Erazma Predjamskega.

APRIL (2005)

Skupaj s PD smo se potepali po Koroških stezicah – naš cilj je bil Gruberjev vrh, naslednjo soboto pa Volinjek.

MAJ (1998)

Prehodili smo velik del Pohorja. Starši so nas pripeljali do Ribnice oz. do koč na Pesku. Sedem nas je bilo. Dobre volje in v prekrasnem (po dežju opranem) jutru smo si kmalu privoščili prvi počitek in malico na Ribniški koči. S Črnega vrha (najvišjega vrha Pohorja) smo uživali ob čudovitem razgledu po okoliških hribih. Neverjetno hitro smo ob pripovedovanju šal, štetju mravljišč in prepevanju prispeli do Grmovškovega doma. Krajši vzpon na Veliko Kopo smo z lahkoto prehodili, sledil pa je neverjetno dolg in zelo slabo označen spust mimo Partizanskega doma do Kaštivskega sedla in nato do koč Planinc. Dolgo smo hodili do nje in počitek se nam je res prilegel. Obsedeli smo kar na stopnicah pred kočjo, ki je bila na naše veliko razočaranje

zaprta. V vodniku je zapisano, da je do koč na Kremžarjevem vrhu uro in pol hoje, nam pa se je ta sicer izredno lepa pot zdela neznansko dolga. Večkrat smo počivali, se od srca nasmejali zapisom v vodniku ter občudovali pokrajino okoli nas. Pri koči na Kremžarjevem vrhu smo si privoščili daljši počitek in v naše dnevnike odtisnili že enajsti žig. Tura je bila res dolga, otroci pa izredno pridni. Z največjim užitkom smo se v Slovenj Gradcu malo pred sedmo zvečer posedli v avtomobile staršev, ki so nas že čakali. Kljub utrujenosti smo bili še vedno dobre volje. Danes smo zbrali šest žigov. Bravo!

JUNIJ (2006)

Smo na že velikokrat osvojeni Peci. Uživamo v razgledih in se urimo v orientaciji. Z mladimi smo si edini, da se s tem pravzaprav šele začenjajo njihova pohajanja po hribih in da bo pridobljena znanja vsekakor treba še naprej dopolnjevati ter prebirati čim več gorniške literature.

Kljub veliki odgovornosti je z otroki lepo hoditi v hribe. Radovedni so, znajo uživati med tekom po travniku, med preskakovanjem korenin in zobjanjem robidnic. Voda iz bližnjega potoka nas najbolj osveži pa še prijatelja je zanimivo poškopiti. Veliko poti smo prehodili in ostali so lepi spomini.

SEPTEMBER (2000)

Ponovno v gorah. Podali smo se na dvodnevno turo na Raduho in po grebenu smrekovškega pogorja na Smrekovec in v Črno na Koroškem. Veliko mladih gornikov je tisto jutro ostalo doma in niso šli z nami. Zgleda, da so se zbili slabšega vremena, ki je bilo v dolini. S kombijem nas je Lojze Lipovnik zapeljal

do Bukovnika. Nismo mogli verjeti svojim očem, saj je bilo za razliko od megle v dolini tu zgoraj popolnoma jasno, videl se je tudi Triglav. Sedmerica, magično in srečno število, se nas je od najvišje ležeče kmetije na Slovenskem podala na Raduho po zahtevni plezalni poti. V grapah je že ležal sneg, oprimki in stopi so bili ponekod poledeneli.

Najbolj strme in zahtevne dele poti smo preudarno preplezali. Bili smo zbrani, nikomur se ni ljubilo klepetati, kot je v navadi na šoli. Proti vrhu gore so napetosti v nas popustile. Po že tradicionalnem krstu in uživanju lepot na vrhu smo se na Lanežu preizkusili v vozlanju in plezanju po balvanih. Na koči na Loki nas vodnikoma ni bilo treba priganjati k spanju. Naslednji dan je bil za vse bolj sproščen. Uživali smo v hoji po vulkanskih tleh Smrekovca in še vedno čudovitih razgledih. V dolini nas je čakal kombi. Utrujeni, vendar ponosni in srečni v sebi, smo se vrnili med svoje domače in že ob slovesu vprašali vodnike, kam gremo prihodnjič.

OKTOBER (2003)

Prekrasen jesenski dan na Olševi.

NOVEMBER (1998)

Odpravili smo se na ogled KRAŠKEGA SVETA; skupaj z jamarjem smo si ogledali jamo Huda luknja, po kratkem, a strmem vzponu raziskovali jamo

Špehovko - lovsko postojanko iz prazgodovine, nekoč zatočišče ljudi in jamskih medvedov ter občudovali kapnike v jami Pilanci.

DECEMBER (2005)

Preživeli smo krasno mesečno noč na tradicionalnem nočnem pohodu "Čez goro k očetu".

Po pregledu opravljenega dela smo mentorji in vodniki prepričani, da bo seme, ki ga sejemo, padlo na plodna tla in da bo zagotovo dobro vzkalilo. Naša potepanja so pestra, zanimiva in poučna. Vsak pohod je zgodba zase. Na vsaki poti odkrijemo kaj novega. Delo z mladimi je naporno in odgovorno; ampak ko vidiš "iskrice" v očeh nadebudnežev, ko slišiš njihov brezskrbni smeh in ko vidiš, kako pozorno ti znajo prisluhniti, si zadovoljen in si porečeš: **SPLAČA SE.**

Veronika Kotnik,
Alojz Pristavnik in
Viljem Kotnik,
mentorji PD na šoli

Jubileji ponavadi prebudijo spomine ... Kaj mi pogreje srce, pospeši misli?

Po vseh teh letih se moram vrniti v svoje otroštvo, mladost. Na travnike, kjer je bilo vse popolno, kjer sem poznala sebe.

Porodila se je želja o svetu, kjer bo vsakemu tako lepo in še lepše kot meni na mojem travniku.

Po štiriindvajsetih letih dela z otroki v ustanovi kot je osnovna šola, je treba postoriti mnogo, da ostajam zvesta resnici: otrok je čudovito bitje, zaupano je staršem in učiteljem na poti k sreči ali od nje.

Karla Mithans-Lamprecht,
pedagoginja

Osemintrideset let je tega, a spomin je živ, kot bi se zgodilo včeraj. Bili smo prvošolčki na "Vorancu". Klopi smo grelji v stari šoli ob vhodu v železarno. Zgradba ni bila nič kaj prida. Že od daleč si opazil, da jo je načel zob časa in ni bila najbolj primerna za pouk. A bila je naša in imeli smo jo radi. Šele mnogo let kasneje so si jo mestni veljaki obnovili in jo danes uporabljajo kot rotovž.

Bil je zadnji šolski dan in zbrali smo se, da dobimo spričevala. Težko sem dočakal, da sem zaslišal svoje ime. Zgrabil sem spričevalo, majhen svetlo zelen zvezek, ki ga je bilo malce preveč za v žep in odločno premalo, da bi samo zaradi njega tisti dan prišel v šolo s torbo. Nisem več slišal lepih želja učiteljice, preveč me je gnalo domov, da pokažem svoje prvo spričevalo. Po nekaj skokih sem se znašel na šolskem dvorišču in presenečen ugotovil, da je pričelo deževati.

Da nimam dežnika, me sploh ni motilo. Saj ne bom prvič moker, sem pomislil. Toda kam s spričevalom? Nekaj sem moral ukreniti in to takoj. Zatlačil sem ga za pas, ga pokrtil s preveliko majico, ki je visela na mojem koščenem telesu in se pognal proti domu. Takrat smo stanovali na Čečovju in moral sem po strmih stopnicah, tam, kjer so danes garaže. Deževalo je vedno močnejše, jaz sem tekel vedno hitreje, a bil sem vedno bolj moker. Ostale so mi le še dve ali tri stopnice do vrha, ko se je zgodilo. Nisem bil dovolj previden. Spričevalo je med tekom zdrsnilo izza pasu in padlo na tla. A ne kamorkoli. Izbralo si je prav posebej veliko lužo na razmočenem pepelu, s katerim so takrat posipali stopnice. Svet je obstal. V trenutku sem pobral zvezek, ki je imel k sreči plastični ovitek, a škoda je bila storjena. Najprej sploh nisem hotel več domov, a je že pošteno lilo in končno je zmagala pamet.

Moker od solz in dežja sem nekaj minut kasneje plaho vstopil v domače stanovanje. Ko me je takega zagledala stara mama, ki je bila na srečo takrat edina doma, sem planil v nekontrolirani jok. Med hlipanjem sem ji končno le razložil, kaj se je zgodilo. Moje breme je postalo nekoliko manjše, a še zmeraj pretežko za sedemletnega fantiča.

Stara mama, ki je previdno skrila rahel nasmešek na svojem zgubanem licu, je vzela krpo in z nekaj veččimi gibi osušila spričevalo. Prav potruditi sem se moral, da sem na zadnjem listu sploh še opazil drobno, rahlo rdečkasto liso, ki je edina ostala kot spomin. Še danes je vidna, a dvomim, da jo je kdorkoli kdaj opazil. Čeprav sem imel staro mamo zelo rad, je bil objem, ki je sledil, nekaj posebnega in kar nisem je mogel izpustiti. Ko sem nekaj minut kasneje

ponosno kazal spričevalo svojim staršem, je stala ob strani in mi neopazno pomežiknila. Bil sem neizmerno srečen. V presledku treh let sta prav tako ponosno prinesla domov svoji spričevali moja otroka. Oba sta žarela, toda bolj ponosen kot onadva je bil njun oče.

Res se je v vseh teh letih veliko spremenilo. Ocene v prvem razredu so opisne, šolska stavba je druga. Učitelji, ki so učili mene, so v pokoju, tudi vrednote so se morda spremenile bolj, kot bi bilo treba. Toda otroška sreča in ponos, želja po znanju in

radovednost, so večni. Tudi šola se še danes imenuje Osnovna šola Prežihovega Voranca. Naj bo še dolgo tako!

Igor Mrdavšič,
nekdanji učenec, danes oče dveh prežihovcev

MAMA SE SPOMINJA

Moja mama je svojih prvih osem let šolanja preživela na naši šoli. Osnovna šola Prežihovega Voranca je že pred leti svojim učencem nudila kvalitetno izobraževanje in tudi razne oblike pouka izven šole. Pred osemindvajsetimi leti je mama obiskovala peti razred osnovne šole. Učenci so se že v jesenskih mesecih veselili zime, saj so vedeli, da jih v januarju čaka teden dni šole v naravi. Obetalo se jim je smučanje na pravem smučišču, kar je bilo v tistih časih prava redkost, saj so se otroci večinoma

smučali le na domačem hribu. Mama se spominja, kako so o svojih doživetjih v šoli v naravi z navdušenjem pripovedovali starejši učenci. Pogovor v njenem razredu se je kar naprej vrtel okoli razporeda učencev po sobah, o smučarski opremi in o doživetjih na smučišču. Nestrpno so čakali na teden užitkov. Konec decembra je bilo vse dogovorjeno za odhod treh oddelkov na smučanje v Črno. Sredi januarja se je močno otoplilo in sneg je pobiralo kot za stavo. Čeprav je kazalo na pravo katastrofo, so učenci z učitelji vred upali, da bo vse steklo kot po maslu. Toda ravnatelj je objavil vest, da

zaradi pomanjkanja snega šola v naravi odpade. Razočaranje otrok je bilo veliko, saj je tako večina od njih ostala brez možnosti, da prvič v življenju sami odpotujejo od doma in več dni preživijo brez domačih. Mama pravi, da je bila tako razočarana in žalostna, da te nepravilnosti matere narave ne bo nikoli pozabila. Učenci petih razredov so v zimski šoli v naravi uživali že nekaj let prej in še veliko let potem, le generacija moje mame je ostala brez težko pričakovane in zelene pustolovščine.

Martin Barbič, 8. a

MAMINA PRIGODA

Tudi moja mama je bila učenka naše šole, kot sem danes jaz in pred leti sestra. Spominja se, kako si na začetku šolskega leta v prvem razredu ni zapomnila, kje imajo garderobo, zato je po pouku svoje stvari iskala v napačni garderobi. Ker ni našla čevljev, je morala domov oditi kar v copatih.

Zala Pajenk, 8. a

Šolska vrata Osnovne šole Prežihovega Voranca so se za mano zaprla že pred dobrimi 30 leti. Na našo in mojo šolo me vežejo lepi spomini in dogodki, ki jih na različnih srečanjih radi obujamo. Učni sistem je bil v času mojega šolanja drugačen od današnjega. Vse je bilo bolj sproščeno, današnje spremembe pa na otroke prenašajo vedno večje pritiske in ovire na poti do poklica.

Vesela sem, da je hčerka končala šolanje na tej šoli, sedaj stopa v zadnji razred sin, obiskuje pa jo tudi nečakinja.

Vsem želim, da bi kljub nenehnim spremembam pridobili zadosti znanja za uspešen vstop v svet odraslih.

Tatjana Rožej,
bivša učenka šole, danes mama
devetošolca

Osnovna šola se je v mojih otroških očeh „vlekla“ dolgih osem let. Če pa se sedaj ozrem nazaj, bi rekla, da je minilo, kot bi trenil. Bilo je veliko zabavnih trenutkov, ki so popestrili sivi vsakdan. V šolo smo vstopili kot nezrela jabolka, ki hlepajo po soncu, da jih požlahtni – takšna je bila tudi želja po znanju v otroških očeh. Hitro smo spoznali, da šola ni le trdo delo, ampak tudi kraj, kjer so se sklepala številna prijateljstva; nekatera so se obdržala tudi do danes. Še posebej mi je ostal v spominu sošolec, ki je s svojo navihanostjo učiteljem povzročal sive lase, nas pa ob tem seveda pošteno zabaval.

Ko spremljam zdajšnje osnovnošolce, med katerimi je tudi moj mlajši brat, imam občutek, da ni prišlo le do menjave generacij, ampak tudi do precejšnjih sprememb v samem procesu pridobivanja znanja. Spominjam se, da smo sošolke med sabo vedno

tekmovala, katera bo imela lepše urejen zvezek, danes pa je to verjetno v zatonu, saj kopico zvezkov v čedalje večji meri nadomeščajo delovni zvezki, ki otrokom jemljejo tudi lastno kreativnost, staršem pa predstavljajo vedno večji strošek. Poleg tega me je zbedel v oči tudi nivojski pouk, ki so ga obljubljali že nam, a iz tega ni bilo nič. Ne vem, če je to dobro za vse učence, verjamem pa, da učenci nimajo več nekega pravega občutka glede pripadnosti določenemu oddelku, saj so kot razred oz. oddelek prav pri temeljnih predmetih ločeni glede na sposobnosti.

Kljub pomanjkljivostim, ki jih ima današnji učni sistem, verjamem, da bodo sedanje in tudi prihodnje generacije uspele vzdržati pritiske, ki jih nanje vrši izobraževanje, in odrasle v uspešne in zadovoljne osebe.

Zala Rožej,
*bivša učenka in sestra
devetošolca*

Nekateri moji vrstniki pravijo: “Ehh ... Ta šola. Komaj čakam, da je bo že konec in da končno zakorakam v srednjo šolo in kasneje celo na faks.” Jaz za razliko od teh nekaterih ne gojim sovražnega mnenja do šole, saj me na pretekla leta šolanja vežejo lepi spomini. Verjamem, da se bodo letos v moj mozaik pridružili še mnogi.

Vstopil sem v deveti – zadnji razred, kar jaz in moji sošolci in sošolke jemljemo kot neko čast, saj smo “ta glavni” na šoli. Moram tudi reči, da drži rek, da ni vse popolno, saj sem nemalokrat bil priča ali celo soudeleženec dram. Seveda v šolskem sistemu ni vse popolno. Po mojem so za nekatere premilo oblikovana pravila pravic in dolžnosti. Pametno bi bilo, da bi v učnem načrtu bilo tudi več ur, namenjenih življenjsko pomembnim stvarim, namesto da morajo učitelji v naše glave trpati

znanstvene podatke, saj je osnovna šola vendar vzgojno-izobraževalna ustanova. Nekateri učitelji se znajo kdaj pa kdaj pri svojem delu tudi pošaliti, kar štejem v plus.

Upam, da bodo kasnejše generacije dočakale pozitivne spremembe v šolstvu in bo vsak posameznik ohranil lepe spomine na šolo, ki jo je obiskoval. **Pa ne pozabite: “Če so že naši stari starši, starši, bratje, sestre preživeli različne sisteme osnovnega šolanja, ga boste tudi vi, ki pridete naslednje leto za nami “kraljevat” v deveti razred.**

Martin Rožej, 9. a

Minilo je že skoraj 13 let, odkar sem končala osnovno šolo Prežihovega Voranca na Ravnah na Koroškem.

Prvi in drugi razred sem obiskovala v t. i. stari šoli, kjer je sedaj občinska stavba, ostalih šest razredov pa na zgornji šoli, kot smo jo takrat imenovali.

V razredih nas je bilo zelo veliko število učencev, tudi 30 v enem razredu, tako da so imele učiteljice precej dela, da so naučile in umirile toliko nebogljjenih glav. Že od prvega razreda naprej smo dobili ocene za naše delo pri različnih predmetih in na koncu vsakega leta izkaz, s katerim sem vedno razveselila starše in sebe.

Skozi vso osnovno šolo sem obiskovala ogromno dejavnosti (lutkovni krožek, dodatni pok pri različnih predmetih), najraje pa sem hodila k pevskeemu zboru, s katerim smo tudi veliko nastopali. Vsa ta udejstvovanja pri dodatnih šolskih dejavnostih pa mi niso vzela mojega prostega časa, ostalo ga je še veliko.

Živo mi je ostala v spominu

pionirska zaprisega, saj sem obiskovala šolo še v času, ko smo konec septembra postali pionirji.

Z najboljšo prijateljico Vanjo, s katero sva bili nerazdružljivi že od prvega razreda naprej, sva skupaj delali na šolskem radiu, pripravljali vsakodnevna obvestila in dve leti zapored uspešno organizirali "Mini play back show", na katerem je nastopilo veliko učencev.

Na osnovno šolo bom vedno imela lepe spomine, saj sem bila v dobrem razredu. Učitelji so bili do nas vedno prijazni in so nam stali ob strani.

*Maja Slatinšek,
nekdanja učenka, danes teta
sedmošolke*

Na osnovno šolo me vežejo lepi spomini. Poleg prijateljstva, ocen, ljubezni ter drugih dogodkov, se mi je vtisnilo v spomin tudi srečanje Prežihovih šol na Jesenicah. Še danes se živo spominjam vožnje po avstrijski Koroški do Jesenic – za volanom pa ... kdo drug kot ravnatelj g. Stanislav Osojnik. Tisto leto je konec šolskega leta prevzel ravnateljevanje na naši šoli in kot novopečeni vodja je začel varčevati, zato si ni privoščil šoferja. Tako smo si njegovo vlogo razlagali mi – učenci. Nam je to seveda ustrezalo, saj je bil to najbolj zabaven del poti. G. ravnatelj je ves čas govoril: o krajih, kjer smo se vozili, o ljudeh, ki jih na tej poti pozna, o svojih doživetjih v življenju. Bil je zanimiv govorec.

Na Jesenicah so nas toplo sprejeli in bogato pogostili. Zvečer smo se vse šole predstavile na skupni kulturni prireditvi in naš prispevek je bil zelo uspešen – igralci na

odru smo reševali križanko in spodbujali navzoče, da so nam pomagali. Uspelo nam je priti do gesla, ki je bilo LIPA. **Spominjam se, kako je bil g. ravnatelj ponosen na nas in to nam je veliko pomenilo.** Še dolgo potem smo se pogovarjali o doživetjih s srečanja in še danes sem vesela, da sem se ga imela priliko udeležiti.

*Mateja Verdinek Žigon,
nekdanja učenka in hčerka
učiteljice*

Sem Dani Mirnik, dijak 4. letnika gimnazije Ravne. Za to je zaslužna tudi Osnovna šola Prežihovega Voranca, ki mi je dala potrebne osnove in znanje za obiskovanje tega programa. V zahvalo in vsem mladim bralcem v poduk bom o svojih osnovnošolskih letih spregovoril nekaj besed. Svojo osnovnošolsko pot sem pričel na podružnični osnovni šoli Strojna. Prvi razred smo v takratni generaciji obiskovali trije učenci. Naš pouk je potekal kombinirano skupaj z 2. razredom, v katerem je bil en učenec, tako da smo bili v učilnici skupno štirje otroci. Morda se marsikomu sliši to precej nenavadno – majhno število otrok, skupno obravnavanje snovi prvega in drugega razreda, a stvar po mojem mnenju sploh ni izpadla slabo. Že kot prvošolec sem imel tako možnost spoznati in delno usvojiti del snovi, ki me je čakala prihodnje leto. K temu je pripomoglo tudi majhno število otrok, kar se je v tem primeru

izkazalo kot zelo pozitivno, saj je imela učiteljica dovolj časa za vsakogar in tako nejasnosti o obravnavani snovi praktično ni bilo. Tudi glede obšolskih dejavnosti nismo bili za nič prikrajšani, saj nam je tudi na tem področju podružnična šola, seveda glede na svoje zmožnosti, ponujala precej možnosti za udejstvovanje. Tako smo redno pripravljali igre za novoletne predstave, materinske dneve ter ostale svečane priložnosti, spoznavali smo osnove nemščine, tekmovali na različnih tekmovanjih – Cici vesela šola, Vesela šola, Računanje je igra ... naredili raziskovalno nalogo o strojanskem pesniku Blažu Mavrelu itd. Na razpolago nam je bila tudi solidno založena šolska knjižnica. Najbolj nenavadna stvar, ki me je doletela med obiskovanjem podružnične osnovne šole, je bila prav gotovo ta, da me je poučevala mama. Marsikdo je imel (in morda še vedno ima) glede tega pomisleke. Privilegiji

ali maltretiranje? Prav gotovo nič od tega. Z mamom sva v času šolskega pouka imela povsem profesionalen odnos, tako da sem bil zanjo enakovreden učenec kot ostali, ona pa zame učiteljica. Še dandanes sem ji za takšno obravnavanje hvaležen, saj se mi zdi vzgoja v prvih treh letih osnovne šole sila pomembna. Osnove, ki sem jih pridobil v teh prvih letih so mi dodobra koristile v nadaljnjih letih šolanja, oz. mi koristijo še danes. Sem mnenja, da brez kvalitetne izobrazbe v nižjih razredih težko postaneš odličen učenec, saj se v teh letih sam še ne zavedaš pomena izobrazbe, zato nujno potrebuješ dobrega učitelja, ki te zna usmerjati in glede na tvoje sposobnosti iz tebe narediti čim več. Seveda s tem ne mislim, da učitelji v nadaljnjih letih niso toliko pomembni; govorim le o tem, da si si kasneje sposoben pomagati tudi sam, kar pa je pri šestih, sedmih, osmih ali devetih letih veliko težje. Podružnico sem obiskoval tri

leta, nato pa sem zaradi selitve na Ravne začel obiskovati Osnovno šolo Prežihovega Voranca. Pred vstopom v četrti razred so me preganjali razni dvomi: kako se bom vključil v novo šolsko okolje, kako me bodo sprejeli novi sošolci, ali imam dovolj predznanja, ker prihajam s podružnične šole itd. Vsi ti dvomi so bili hitro razblinjeni, saj so me vsi zelo lepo sprejeli, tako razredničarka Ivanka Vukolič kot sošolci. Z marsikaterimi od njih sem še vedno zelo dober prijatelj. Tudi glede znanja je bil moj strah neupravičen, saj sem hitro ugotovil, da imam predznanja popolnoma dovolj, da se bom brez težav boril za najvišje ocene. Tudi na ostalih področjih sem bil popolnoma "konkurenčen". V 4. razredu sem začel tekmovali na veselošolskem tekmovanju in se uvrstil na državno tekmovanje. V 5. razredu sem postal tudi državni prvak. V kasnejših letih sem se udeleževal še ostalih tekmovanj, angleškega,

zgodovinskega, Cankarjevega, Vegovega, Preglovega ... ter dosegel še nekaj solidnih rezultatov. V veliki meri se moram za dosežene rezultate zahvaliti tudi našim mentoricam, ki so se pred vsakim tekmovanjem zelo potrudile in nas kvalitetno pripravile. Še posebej mi je ostalo v spominu tekmovanje za Cankarjevo priznanje, na katerega nas je pripravljala prof. Bojana Verdinek. Tekmovati na državnem tekmovanju iz maternega jezika mi je namreč kot zavednemu Slovencu predstavljalo veliko čast, zato sem se nanj še toliko bolj zavzeto pripravil. Nobene vložene ure v obšolske dejavnosti (tekmovanja) ne obžalujem, saj sem iz njih odnesel toliko pozitivnih izkušenj, ki so mi zelo koristile v nadaljnjem šolanju na srednji šoli. Ob prehodu z razredne na predmetno stopnjo sem dobil novo razredničarko Cvetko Petrič, ki je do takrat disciplinsko zelo problematičen

razred b-jevcev spravila v red ter iz nas naredila enega najboljših razredov. Že samo dejstvo, da smo "Voranci" iz generacije 1988 eni izmed najboljših dijakov na gimnaziji Ravne, pove veliko. To seveda kaže tudi na dejstvo, da ima OŠ Prežihovega Voranca veliko paletu kvalitetnih učiteljev na vseh področjih, ki so sposobni vzgojiti učence tako, da bodo nekoč vodilna sila naše mlade države, čeprav prihajajo z obrobnega območja Slovenije.

Ob tej priložnosti bi se rad še enkrat zahvalil vsem učiteljem (vključno z mamo), ki so mene in moje sošolce poučevali v osnovni šoli. Ne bom jih poimensko našteval, saj bi vas (bralce) to le dolgočasilo, upam pa, da se bodo vsi ob prebiranju tega sestavka spomnili na znani 8. b (oz. 4.–8. b) ter se zavedli, da smo jim za njihov vpliv na naše uspehe vsi hvaležni.

Vsem vam, mladim prežihovcem, bi rad povedal

le to: *Upam, da se boste tudi vi, tako kot se je naša generacija, borili za ugled šole na vseh področjih ter tudi ob nadaljevanju izobraževanja na srednjih šolah pokazali njeno vrednost. Zavedajte se, da obiskujete, če ne že najboljše, vsaj eno najboljših in kakovostnih šol na Koroškem. In nenazadnje, svojo življenjsko usodo si začnete krojiti prav tukaj, na Prežihovi šoli. Zato se potrudite, saj so vse niti v vaših rokah!*

Dani Mirnik,
*nekdanji učenec naše šole,
sin naše učiteljice in
brat osmošolca*

OBJEM OSMIH LET

Osnovna šola – osem let bolj ali manj intenzivnega učenja, nalaganja znanja v memorialne celice, osnova nadaljnemu izobraževanju ... osem posebnih let.

Osnovnošolska leta, ki sem jih preživljala na oš Prežihovega Voranca še vedno igrajo pomembno vlogo, saj so celotnemu teatru življenja temeljni kamen, ki ga nadgrajujem. V tej osmici se skrivajo prve resnejše odločitve, prave ocene, izkušnje, prva zaljubljenost, trdna prijateljstva, prvi koraki na poti najstništva. Ko se vse to združi s suverenim poučevanjem učiteljev, njihovim trudom za učence in pomoč, se izkleše trden spomin na mojo osnovno šolo.

In kot sem zapisala že v osmem razredu: "Prepričana sem, da bom srečevala dobre, poštene in ljubeznive ljudi. Upam, da bom

z njimi imela tudi priložnost sodelovati. A še vedno bom hvaležna Bogu, ki mi je podaril angele na tej šoli. To so tisti sošolci, ki so danes moji prijatelji. To sta tisti učiteljici, ki sta mi kot prijateljici ..." Z vrstniki sem delila šolske klopi. Podoba moje osnovne šole je malenkost drugačna, kot jo imajo drugi, saj sem v tem času doživela najtežjo preizkušnjo v življenju. S pomočjo vseh okoli sebe, sošolcev, razumevajočih učiteljev, sem šla čez vse

prepreke in zaživela znova, v sicer drugačni luči. Postala sem zopet stara Ana, čeprav se mi je marsikaj postavilo na glavo.

To so stvari, ki so v srcu stalnica. So besede, ki v ušesu plavajo še danes. Pogledi, ki jih vidim z zaprtimi očmi. Ljudje, ki jih preprosto ne pozabiš in jih imaš rad. To je **OSNOVNOŠOLSKI UTRIP**.

Ana Pisar,
nekdanja učenka, sestra naše učenke

Moja pot v šolo je dolga skoraj pet kilometrov in se zato vozim s kombijem. Ker imam prevoz že ob pol sedmih, moram vstati že ob šestih. Med vožnjo poslušam radio ali prepire treh sopotnikov. Vožnja, ki ne traja več kot dvajset minut v eno smer, ni nikoli dolgočasna, ampak je vedno zanimiva in zabavna.

Sonja Kotnik, 8. a

Šola, oj, ti šola,

hiša učenosti,
 včasih zanimiva,
 včasih zvelčarija,
 včasih težka,
 včasih lahka,
 a nikoli ne bo ravno prava.

Včasih pisali so na tablice črne.
 Takrat v šolo peš so še hodili,
 danes z avti v kolonah se bodo do nje vili.
 Včasih pouk je bil tudi popoldne,
 danes poteka le dopoldne.
 Takrat učitelji so bili strogi,
 danes so proti učencem ubogi.
 Včasih si jo za kazen dobil po prstih ali po glavi,
 danes te nihče več s šibami ne davi.

Robert Erat, *g. a*

Pred časi so bili dedki in babice mladi vsi.
 V šolo radi hodili so vsi in redko poredni so bili.
 Če pa niso pridni bili,
 učitelj šibo v rokah zavihti.
 Takrat malic v šoli ni bilo,
 vsakdo si je prinesel, kar doma je bilo.
 Takrat še televizije v šolah ni bilo,
 o računalnikih še sanjal ni kdo.
 Otroci kratkočasili so se tako,
 da večkrat pri pouku zapeli so.

Danes, ko je vse drugače,
 dedki in babice vseh stvari več ne dohajajo.
 Zato mi smo tu,
 da jim o šolskih novostih pripovedujemo.

Tim Lampret, *g. c*

Naši učitelji so spočiti in pripravljeni na učne ure, ki jih običajno domiselno popestrijo. Zdi se mi, da le redkokdaj vstanejo z levo nogo.

Pri ocenjevanju so pošteni in kamen se jim odvali od srca, ko vidijo, da smo dobro pisali test in lahko v redovalnico vpišejo lepe ocene. Če ima kdo težave z učenjem, se mu bolj posvetijo in mu na vse načine skušajo razložiti snov. Srce pa jim kar poskoči, ko se pri takšnih učencih

njihov trud izplača in ko pokažejo voljo in znanje. Menim, da se trudijo vzpostaviti red. Žal imajo redki tisto staro avtoriteto, saj je v današnjem času poklic učitelja zelo zahteven, to pa zato, ker ima vedno manj pravic. Le-teh imamo verjetno učenci več in marsikdo ob njih pozablja na svoje dolžnosti. In kateri otroci so največkrat "problematični"? Mnoge raziskave so pokazale, da tisti, ki jih doma starši preveč nosijo po rokah.

Miha Lečnik, *8. a*

ZAPISANO OB KONCU PRETEKLEGA ŠOLSKEGA LETA

Preživali smo osem skupnih let. Zdaj gre vsakdo svojo pot. Če bi nas vprašali, kakšni so občutki, ko zapuščamo stavbo učenosti, bi od večine dobili kratek in jedrnat odgovor: "Komaj sem čakal-a, da bo vsega konec." Če pa se malo zamislimo, moram priznati, da nam je bilo prav lepo. Dostikrat so res nastopile krize, ko je šlo

za ljubo znanje. Ob slabih ocenah je prišlo do zamer, a smo se morali sprijazniti. Skupaj smo zganjali norčije in marsikaj doživeli.

V vseh teh letih sem se naučila, da mora vsak otrok skozi osnovno šolo, da dobi osnove za nadaljnje šolanje in življenje. Stkali smo tudi mnoga prijateljstva. Ko si bo vsakdo od nas ustvaril družino, bodo tudi naši otroci hodili v šolo. Tudi mi bomo spremljali njihov razvoj in napredek kot danes starši našega. Takrat se bomo radi spominjali svojih šolskih dni.

Znanje, ki smo si ga v osnovnošolskih letih nabrali, bomo s pridom uporabljali in ga vse življenje nadgrajevali.

Tanja Franc,
lanska devetošolka

*Spal sem in sanjal,
da je življenje radost;
prebudil sem se in ugotovil,
da je življenje dolžnost.
Ravnal sem se po tem in glej,
dolžnost je postala radost!*

*(R. Tagore,
indijski pesnik in filozof)*

Kje je že tisti daljni september 1998 ... Prvič sem prestopil šolski prag. Droben, svetloas, radoveden in malce prestrašen sem se v budnem spremstvu staršev podal proti šoli. Najbrž že dolgo nisem bil tako molčeč kot takrat, saj sta me pogledovala s strani, če nisem zbolel. Res sem bil bolan ... bolan od radovednosti, pričakovanja in strahu, kaj me čaka.

Starejši učenci so nam pripravili sprejem. Dobili smo rutice, nekaj obvestil in čokoladice. Naslednji dan smo že pogumno korakali k pouku. Ko so nas razporejali v razrede, sem imel srečo. Dobil sem razredničarko, ki je ne

bom nikoli pozabil. Učiteljica Marija je znala z nami. Bila nam je kot mama in dve leti nas je spodbujala, tolažila, tudi kregala in kaznovala, predvsem pa naučila, da zmoremo, če le hočemo. Skozi številne ovire in vogale nas je srečno pripeljala na cilj. Slovo je bilo boleče.

Tretji razred ... nova razredničarka, ki nas je spremljala tudi v četrti razred ... stari sošolci. Nekoliko večji smo si izmišljali večje neumnosti. Iz tega obdobja se najbolj spominjam letne šole v naravi ... hvala bogu, da je minila. V teh dveh letih mi je bilo postreženo z nekoliko čudno življenjsko modrostjo: "Ne izpostavljaljaj se in ne delaj več, kot je treba, saj nisi nič drugega kot ostali." Saj ne, da bi ravno rinil naprej, a svoje znanje sem do takrat rad pokazal, saj so me tako učili.

Pa sem se za nekaj časa potegnil vase ... in je minilo tudi to. Predmetna stopnja me je pritegnila z vso silo. Znanje sem srkal vase, nikoli mi ni bilo dovolj ali preveč. Šolo sem imel in jo imam še danes rad, jemljem jo kot hram učenosti in ne kot nujno zlo.

Iz petega razreda je naša generacija skočila naravnost v sedmi razred. Devetletka nas je precej obremenila, tako učence kot razredničarko Ivico, ki smo ji povzročili kar nekaj sivih las. Puberteta nas je pošteno zarolala, ene bolj kot druge in šolsko vodstvo je sklenilo, da tako pač ne gre več naprej in so nas v osmem razredu pomešali. Ne vem, če je to kaj prida pomagalo in da je bil kak siv las manj. V osmem in devetem razredu je nad nami bdela razredničarka Marjeta. Tudi nanjo imam zelo lepe spomine. Na videz mirno je prenašala

najstniške neumnosti, nam prigovarjala, mirila učitelje in naj se je zgodilo kar koli, vedno je bila tu in smo se lahko oprli nanjo. Nemalokrat je domov odšla utrujena, prizadeta in čeprav ne bi nikoli priznala, na robu solz. A glej, spet in spet se je vračala med nas z nasmehom in prijazno besedo. **Pa smo priveslali do konca. Tu bi se spomnil vseh učiteljev in učiteljic, ki so polnili naše glave z znanjem. Hvala Vam za vso znanje in vse nauke. Pozabite na slabe dni in se spominjajte lepih. Jaz sem slabe trenutke že pozabil, ostali bodo lepi spomini. Hvala, gospod ravnatelj, tudi Vam. Brez Vas šola ne bi bila, kar je.**

Srečno na nadaljnjih stopničkih čez štirideset!

*Anže Pečnik,
lanski devetošolec, sedaj dijak
ravenske gimnazije*

Kolektiv 2006

Vanja Benko,
mentorica šolskega glasila

ZA KONEC ŠE MOJA POVEZANOST Z NAŠO – MOJO – S PREŽIHOVO ŠOLO

- 45 let Prežihove bralne značke (1. bralne značke v Sloveniji), 45 mojih let življenja.
- 40 let naše šole – OŠ Prežihovega Voranca.
Takrat sem bila mala Ravenčanka.
- 30 let, odkar sem kot osmošolka zapustila svojo – Prežihovo šolo,
na kateri sem v času svojega odraščanja stala mnoga prijateljstva sošolcev in vrstnikov, tudi učiteljev. In vse še ohranjam.
20. leto sem že na svoji – Prežihovi šoli kot učiteljica.
Rada imam svoje učence in njihove starše,
rada imam svoje kolege (tudi upokojene) in svoj drugi dom.
Z veseljem vzgajam in izobražujem ob sodelovanju kolegov
in pomoči staršev, saj poskušamo s skupnimi močmi graditi lepši jutri.
- Pred 10 leti sem s svojimi učenci pripravila spominsko glasilo ob otvoritvi prizidka.
Ko listam po Samorastniku, imam pred sabo obraze naših malih,
danes velikih prežihovcev. Nekateri so že zaposleni, drugi so tik pred koncem študija.
Čestitam vsem.
- Danes rojstvo novega Samorastnika ob 40. rojstnem dnevu moje šole.
Spet sem zadovoljna, ker vidim, da radi pišemo in beremo.
- Ravne – moj domači kraj otroštva in odraščanja, moje službovanje na Prežihovi šoli.
Bila sem in sem PREŽIHOVKA. Ponosna sem na to.

Ponosna sem na vse prežihovce, ki gredo po pravi poti in svojim ciljem naproti.

S a m o r a s t n i k

Zbrala in uredila Vanja Benko, mentorica šolskega glasila Samorastnik, v sodelovanju z učenci literarno-novinarskega krožka predmetne stopnje OŠ Prežihovega Voranca.

VIR: učenci, učitelji, starši, arhiv in šolska kronika

LEKTORIRANJE Vanja Benko

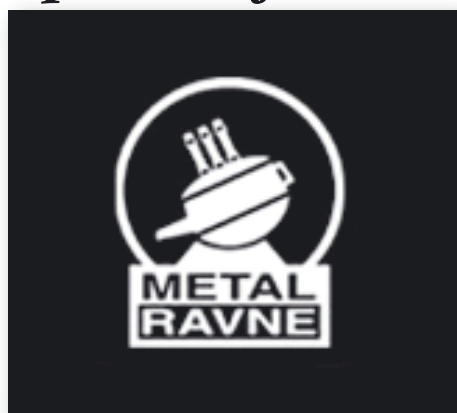
OBLIKOVANJE: Peter Koraca

PRIPRAVA ZA TISK: Peter Koraca in Cerdonis, d. o. o.

TISK: Forma film, Rado Žaže, s. p.

NAKLADA: 700 izvodov

Sponzorji:

Zavarovalnica,
ki ji zaupa največ
Korošcev

Četrtna skupnost Čečovje, Ravne na Koroškem